

ANUL LXXXI

Nr. 1

8-14 ianuarie

1992

BUCUREȘTI

SALA
DE
LECTURĂ

FLACĂRA

SAPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Genusă de om la gură de canal

pag. 3

De fantosă mai agită puterea?

pag. 3

9240

ON RAȚIU :

Nimic nu s-a schimbat !

pag. 5

Mineriada lui Cazacov

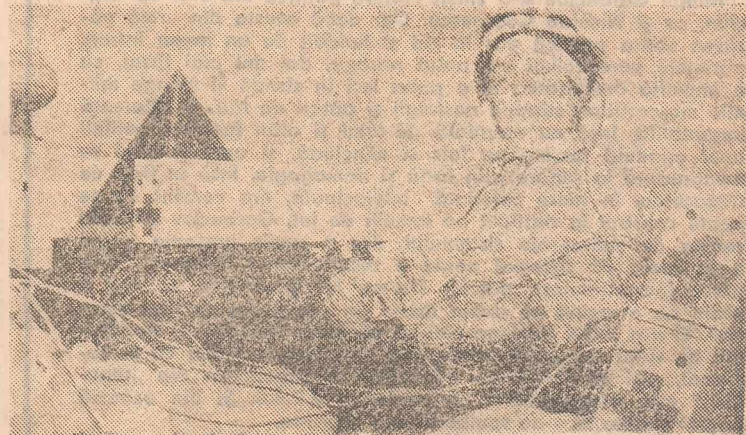
pag. 6-7

Aafia din coregrafia românească

pag. 8-9

um arată celula Zoi Ceașescu

pag. 6-7

Bioenergoterapie prin metoda „Cojocaru”

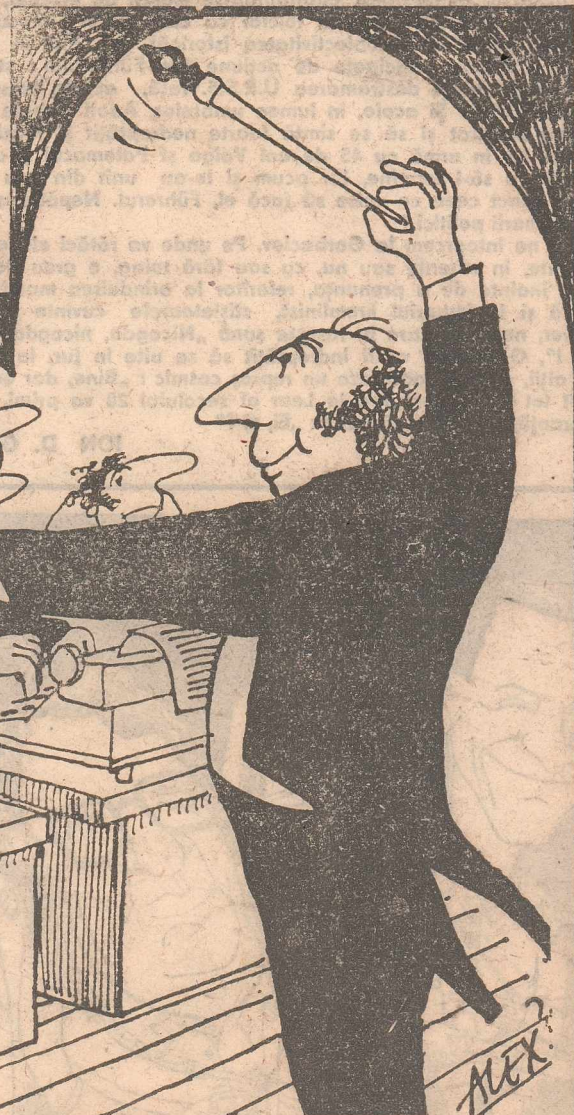
În zilele de 9 – 10 ianuarie, dr. ing. Constantin Cojocaru va reîncepe tratamentele prin transfer de energie cosmică. Din pricina condițiilor atmosferice restrictive, vor fi abordate numai următoarele afecțiuni : gripa, rinita alergică, astmul bronșic, sinuzita. Cei care doresc să se supună acestei terapii, vor fi prezenți începînd cu ora 9 dimineața.

PEPSI

SENZAȚIE ÎN LUMEA ANTROPOLOGILOR !

Intr-un ghețar din Austria, a fost descoperit, în carne și oase, un om din epoca bronzului. Despre acest eveniment epocal, o amplă relatare în numărul viitor al revistei „Flacăra”.

"Mamă dragă, astă noapte, am visat un vis frumos..."

(Din visele de aur, visate de Anul Nou la Cotroceni)

Regele Lear al secolului XX

Despre ce s-a întâmplat pe mapamond în ultimii doi ani se pot scrie — și se vor scrie, fără îndoială — studii aprofundate, cărți, biblioteci întregi. Cu cât va trece vremea, cu atât acești doi ani se vor dovedi nepereche, de importanță unică în istoria umanității. Atâtea întâmplări formidabile într-un timp așa de scurt! Dominantele: prăbușirea comunismului și destrămarea imperiului sovietic. Eroul tragic al acestor convulsii ale istoriei a fost, fără îndoială, Mihail Gorbaciov.

Mihail Gorbaciov și-a sfârșit cariera politică într-o zi de Crăciun, ca și Nicolae Ceaușescu. Dar dacă acesta din urmă părăsea scena politică pus la zid și huiduit de un neam întreg, părintele perestroikăi s-a putut retrage, doi ani mai târziu, cu o anumită demnitate; el a putut ieși în stradă și strînge mîinile moscoviților, stîrnind nostalgii și păreri de rău. O diferență importantă, însă nu esențială. Și unul și altul fuseseră corifeii unei orînduiri bazate pe fals și minciună, și unul și altul se menținuseră la putere prin forță și demagogie. Însă în timp ce Ceaușescu, în mare suferință intelectuală, era convins că se poate construi la nesfîrșit pe temelii de lut, Gorbaciov și-a dat seama de șubrezenia sistemului, dar a comis greșeala fatală de-a spera că sistemul poate fi recondiționat, reformat, revigorat (perestroicizat, adică). Drama lui Gorbaciov de aici a venit, că a crezut că poate exista un „comunism cu față umană”. El n-a putut înțelege nici că eficiența economică, standardul de viață ridicat și democrația sunt incompatibile cu comunismul, nici că libertatea adevărată a popoarelor din „republici” este incompatibilă cu existența U.R.S.S. Și din această pricină iluziile lui s-au spulberat una câte una.

Cu doi ani în urmă, scriam că pentru că Gorbaciov să-și poată îndeplini menirea istorică, ar fi necesar ca el să rămînă în fruntea U.R.S.S. circa cinci ani. A rămas doar doi. Și-a îndeplinit însă misiunea? Fără îndoială că da, iar împrejurarea că a rezistat numai doi ani în loc de cinci se datorează galopului nemaipomenit al istoriei din 1989 încoace. Doi ani și-așa înseamnă foarte mult. Paradoxul consistă în faptul că misiunea istorică a lui Gorbaciov era cu totul alta decît aceea pe care o credea și pentru care se zbătea el. Gorbaciov și-a fixat ca tel salvarea comunismului și a U.R.S.S.-ului, prin introducerea de reforme. Dar „restructurarea”, și cu deosebire „glasnostul”, au făcut ca ultimului mohican al imperiului sovietic evenimentele să-i scape de sub control și să se dezvolte de sine stătător. Pînă la urmă, „în zadar striga-mpăratul, ca și leul în turbare; umbra morții se întinde, tot mai tare și mai tare”. Umbra morții comunismului și a imperiului rusesc, firește. Fără voia lui, Gorbaciov a fost groparul și al comunismului, și al U.R.S.S.-ului. Aceasta a fost misiunea lui istorică.

Nu putem să ne referim la aceste evenimente, care sunt menite să schimbe fața lumii și soarta locuitorilor ei, să marcheze cea mai mare cotitură din istoria omenirii, fără a aminti și de mult hăituitul Adolf Hitler. Nu stă în intenția mea de a spune vorbe bune despre el, românii n-au nici un motiv să-l reabiliteze. De altfel, fără pretenția de a da eu, aici, o judecată definitivă, cred că Hitler este irecuperabil pentru istorie. Din cauza atrocităților săvîșite (rămîne însă ca acestea să fie aduse la justa lor dimensiune, înlăturîndu-se munții de invenții, denaturări și mistificări, uriașul folclor cu care a fost înlocuită riguroasa științifică și obiectivitatea istorică). Am aici în vedere doar direcțiile principale de acțiune ale Führerului: stirpirea comunismului și destrămarea U.R.S.S. Iată, aceste țeluri sunt acum atinse! Și acolo, în lumea umbrelor, Adolf trebuie să fie foarte supărat și să se simtă foarte nedreptățit și măzilit din cauză că în urmă cu 45 de ani Volga și Potomacul și-au unit apele ca să-l termine, iar acum și le-au unit din nou ca să facă exact ceea ce voise să facă el, Führerul. Nepătrunse sunt căile marii politici!

Să ne întorcem la Gorbaciov. Pe unde va rătăci el de acum înainte, în zdrănețe sau nu, cu sau fără toiaș, e greu de spus. Dar înainte de a pronunța, referitor la orînduirea marxist-leninistă și la imperiul kremlinist, sfîșietoarele cuvinte „Never, never, never!”, care în rusește sună „Nicogda, nicogda, nicogda!”, Gorbaciov va fi îndreptățit să se uite în jur, la Elțin și la alții, și să le adreseze un reproș cosmic: „Bine, dar eu v-am dat tot!”. La care regele Lear al secolului 20 va primi, cu siguranță, un singur răspuns: „Ei, și?”

ION D. GOIA ■

APELUL Consiliului Național al Unirii către Națiunea Română

Anul 1992 poate fi anul reîntregirii țării și reunirii neamului românesc. Aceasta este speranța Consiliului Național al Unirii, din componența căruia fac parte 46 de parlamentari de la Chișinău și 61 de parlamentari de la București — ca membri fondatori — la care au aderat Biserica Ortodoxă Română în frunte cu Preafericitul Părinte Teoctist, patriarhul B.O.R., Cartelul sindical național „Alfa”, Liga studenților din România, Asociația mondială Pro-Basarabia și Bucovina, Societatea culturală București-Chișinău, Frontul Popular din Moldova, Liga Democrat-Creștină a Femeilor din Moldova, Organizația Tineretului Democrat-Creștin din Moldova, Partidul Național-Creștin din Moldova, Uniunea Democrat-Creștină din Moldova și alte formațiuni.

Dezagregarea Imperiului Sovietic a creat posibilități reale în vederea lichidării consecințelor Pactului Molotov-Ribbentrop.

Într-un moment unie de renaștere a Europei, în care națiunile își regăsesc identitatea, poporul român nu concepe consolidarea unui alt stat pe teritoriile românești ocupate decît ca o formulă de oportunitate politică menită să deschidă calea spre reîntregirea neamului românesc. Acum, la sfîrșitul anului 1991, atît de promițător pentru aspirațiile românilor, ne adresăm întregii națiuni, urîndu-i să se regăsească în deplină sa integritate teritorială și spirituală, într-un stat român pe care înaintașii noștri ni l-au lăsat mostenire la 1 decembrie 1918.

Fie ca cea de-a treia generație unionistă a românilor, după cele de la 1859 și 1918, să-și ducă povara sacrei datorii naționale pînă la capăt.

Iași, decembrie 1991

La mulți ani!

CONSILIUL NAȚIONAL AL UNIRII

Înălțarea în grad la soborul de crainici

Simpozioane, slujbe, anchete pe Bulevardul Magheru, se descarcă orez în portul Constanța, succese oltenesti în „Cîntarea Olteniei”, vizita de lucru a lui Răzvan Theodorescu în Studioul 4, zărele la care colaborează Cristian Topescu, concursuri de trap la Ploiești, poluarea de la Baia Mare, chemări de lucru, anchete la împăcarea națională, simpozioane în portul Constanța, se descarcă portocale pe Magheru, slujbe în studioul 4, chemări de lucru, anchete la Ploiești, concursuri de trap cu Cristian Topescu, maiorul Hamza ciufulit, succese în meteorologie, noi muzee în Dolj, Valeriu și președintele, simpozioane, slujbe în portul Constanța, se descarcă orez la Baia Mare, prezențe doljene în „Cîntarea Olteniei”, simpozioane la Patriarhie, slujbă în „Cîntarea Olteniei”, președintele și ceafa lui Răzvan, trap în studioul 4, se descarcă orez la Ploiești, cearta dintre Iliescu și Roman, poluarea unei slujbe la Baia Mare, aniversări în meteorologie, Felicia Meleşcanu din off, maiorul Hamza pe Bulevardul Magheru, se dau medalii și diplome, prezențe doljene în lume, simpozion la Caracal, Valeriu descarcă orez în studioul 4, ceafa lui Hamza și Răzvan ciufulit, cearta dintre Roman și Iliescu, slujbele la care colaborează Cristian Topescu, concursuri de trap poluate, simpozioane la Ploiești, starea vremii în studioul 4, zăre de împăcare națională, se

descarcă medalii la Baia Mare, concursuri de trap la Patriarhie, slujbe în „Cîntarea Doljului”, noi anchete pe Magheru, Roman și președintele la slujbă urmată de simpozion, Felicia Meleşcanu vorbește din off cu vocea lui Hamza, anchetă de opinie urmată de slujbă pe Magheru, ceafa lui Răzvan, se descarcă lămii în Dolj, Iliescu demască trecutul lui Roman, Valeriu îl anchetează pe Cosma, vîntul suflă din est, anticiclon în Dolj, slujbe pe poligonul de trap din Ploiești, simpozion Roman — Iliescu, se descarcă diplome poluate, Domozină transmise din studioul 4 situația arăturilor din Dolj, Roman dezvăluie trecutul lui Mironov, Valeriu descarcă lămii la Patriarhie, Hamza și maieul său sup furou, Hamza nădusit la subsuori, o zi liniștită pe Bulevardul Magheru, Cosma descarcă orez la Cătrocenii, expoziție cu simpozion și slujbă în Cetatea Băniei, noi reviste scoase de Cristian Topescu, Valeriu vorbește italiană la Otopeni, Răzvan descarcă lămii, vizita de lucru a președintelui în studioul 4, maieul maiorului Hamza, Meleşcanu descarcă orez din off.

Urmare a prezentării, corecte, pozitive, prin pasi concreți a imaginii României în România, în Televiziune au avut loc înălțări în grad. Slujba la înălțare în grad a soborului de crainici de la „Actualități” a avut loc pe poligonul de trap din Ploiești și a

fost transmisă în direct de Sebastian Domozină ajutat de corespondenții din Baia Mare. Festivitatea, la care s-au distribuit diplome și medalii, precum și o cantitate importantă de orez, s-a desfășurat în prezența lui Roman și a lui Iliescu, ceafa lui Răzvan Theodorescu fiind demască de Valeriu. Un pluton de preoți a binecuvîntat în spiritul împăcării, al consensului național, prilej cu care Iliescu și Roman s-au sculpat.

Ceremonia s-a sfîrșit fără alte incidente majore și s-a bucurat de o reflectare corespunzătoare în nolle publicații ale lui Cristian Topescu. După înălțare, a urmat un simpozion în studioul 4 urmărit în direct la o oră de vîrf de toată țara. Iliescu, Valeriu, Roman și Răzvan Theodorescu au participat întinși pe podea, în timp ce din toate părțile se trăgea enorm, în semn de omagiu, exact ca în zilele revoluției, cînd cei patru și-au riscat viața pentru fragila noastră democrație. Momentul de vîrf s-a consumat în fața camerelor de luat vederi din care, forțe legionare au sustras casetele, astfel că scena în care Petre Roman a încercat să-l sufocă cu puloverul pe Iliescu s-a consumat într-un respectuos anonim.

În încheiere, Rodica Becleanu a sărutat poalele popilor și mina dreaptă a președintelui.

TUDOR OCTAVIAN ■

CHIRURGIA ESTETICĂ A DEMOCRATIEI ORIGINALE

Ce fantoșe mai agită puterea

Cel care urmăresc cu asiduitate emisiunile de pe micul ecran l-au putut vedea apărând, într-o seară, la o oră de „maximă audiență”, într-un interviu care s-a lăbărat nepermis de mult, pe un oarecare domn inginer Cristodor Mihail, care reprezenta o uniune a celor care n-au fost membri de partid (comunist). Ce nu știu inocenții următorii ai acestor „parodii TV” este că M. Cristodor a fost adus în fața justiției pentru falsificări grosolane, printre care falsificarea ștampei asociației celor care n-au fost membri PCR, din care a făcut parte. Cum de îl acordă credit Televiziunea Română? Veți afla în continuare. Să mai adăugăm la toate acestea zvonul că Uniunea susmenționată amenință să se transforme în partid și să „câștindeze” la viitoarele alegeri. Asta ca diversivitatea să fie în floare.

Partide cu înlocuitori?

Pentru a clarifica lucrurile, să spunem că Asociația națională a oamenilor din România care n-au fost membri ai Partidului Comunist Român face parte din „Alianța pentru Proclamația de la Timișoara” și din ALIANȚA CIVICĂ. Ea a trimis Comisiei de validare a membrilor Parlamentului (pe 10 iunie '90) o cerere de a nu-l valida ca senator pe Alex. Birlădeanu datorită funcțiilor ocupate în vechile ierarhii comuniste. A cerut suspendarea din funcția de președinte a d-lui Iliescu (pe 16 iunie '90) pentru că a chemat minerii la București. Cum a răspuns Puterea? După principiul: dacă nu-l putem deturna, atunci să-l falsificăm. Să-l înlocuim cu o marionetă care să-i „dubleze”, ceea ce va spori confuzia politică în care ne zbatem. Stratagema substituției a fost folosită cu succes și în alte cazuri, ajungând aproape o tactică de stat. „Uniunea celor care n-au fost membri PCR” (de ce era nevoie de două uniuni?) a apărut ulterior, prin septembrie-august '90, când M. Cristodor, membru al Asociației Naționale a oamenilor din România care n-au fost membri PCR, primește imputernicirea să organizeze o filială pe sectorul 3 în București, falsificând ștampele și uzează de fals, uzurpând funcția de președinte și vicepreședinte și se autoproclamă președinte. Este chemat de Asociație (cu sediul în Galați) în justiție, dar Procuratura tergiversează nepermis de mult anchetarea. Uniunea — fantoșă ocupă localul (excelent așezat) din București, Calea Victoriei nr. 135, etajul 4, camerele 10-11, pe care-l obținuse Asociația. Confuzia devine, în acest fel, o operă perfectă: rezultatul chirurgiei estetice a democrației originale, sau o altă afacere „cu față umană”.

Șarpele, cind îl doare capul, iese la drum

În urma acestor fapte, Asociația somează prin adresa nr. 15/1991 „conducerea” Uniunii să elibereze localul ocupat abuziv, pentru care are aprobarea DGDAL și contractul încheiat cu ICRAL, Herăstrău sub nr. 26 928 din 23.XI.'90 ca ocupant legal și de drept. Altfel, se stipulează în adresă (a cărei copie xerox se află la mine, n.r.), Asociația va recurge la „apel în justiție, pentru a cere evacuarea forțată”. Răspunsul la adresă (al lui M. Cristodor) este antologic. Fără număr de înregistrare, dar cu ștampilă. Redactat într-un limbaj extrem de agramat. Exersând cu brio mahalagismul în politică. Să spicuiem din el (a cărui copie xerox poate fi consultată oricând la sediul nostru, n.r.) câteva fraze. De exemplu: „Romnul are (sic) un proverb. Șarpele cind îi doare capul iese la drum. Ați prins curaj pentru că ni s-a respins nouă dosarul la Galați. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Eu puteam foarte bine la recurs să cer ca procesul să se aamine până ce se va judeca procesul dl. Cindea care nu știe nici pe ce lume trăiește și e dat în judecată de partidul C.R.E.D. pentru sustragerea fondurilor partidului și a autoturismului”. (Aici să facem o paranteză și să amintim că dl. Cristodor este secretarul general — unde am mai auzit noi expresia asta? — la partidul C.R.E.D., Casa Română a Europei Democratice, iar un a-nume Mihail Gligor, președinte. La Uniunea celor nemembri de partid s-au autointitulat invers: Gligor — secretar general și Cristodor, președinte). Dar fată ce acuze îl aduce dl. Cristodor președintelui Asociației: „Dv. știți să faceți numai hau, hau, să vă folosiți de naivitatea unor studenți ca să faceți scandal. După informațiile noastre era să va ia muncitorii la bătaie cind ați ieșit în stradă. Iar la București ați scăpat ca printre

urechile acului. Să încercați și pe viitor să mai faceți astfel de gesturi, și veți vedea. Vă lăudați că ați avut curajul să-l calomniați pe Iliescu și Birlădeanu? Poate avea acest gest vreo valoare dacă nu cumva e un simplu truc (...)” Credem că dumneavoastră, d-nule Cristodor, vi se potrivește mai bine proverbul cu șarpele ieșit la drum. Oricum, pină una-alta, ar trebui să mai faceți temeinice exerciții de gramatică română și de compunere liberă.

Amenințați, amenințați, tovarăși

Pledoaria celor de la Uniunea nemembris PCR a avut darul să ne convingă pe deplin. De contrariul celor afirmate de dinșii. Un asemenea stil (dacă se poate numi așa îngăimarea bol-disită de cuvinte fără sir), practicat numai pe maidan, l-am mai întâlnit noi la unii

dintre corifeii Puterii, din aceia care se prefac a visa la România Mare. Să argumentăm cu citate: „Ce vreți să faceți dv. cu sediul (sic!, n.r.) la București? N-ați aflat ca se scumpesc chiriile. Aveți dv. 15 000 lei/lună/mp. Dar întreținerea cu ce vreți s-o plătiți? Dv. nu aveți cu ce să plătiți sediul nici la Galați. Nu ați pierdut odată sediul acolo din lipsa de fonduri?” Sau, o altă mostră: „E deadreptul (într-un cuvânt, n.r.) revoltător și aveți un mare tupeu să revindecați un spațiu care n-are nici o legătură cu așa zisa centrală pe care ziceți ca o reprezentați (...) Nu vă îmbătați cu apa rece că ați câștigat procesele de la Galați”. Cum, adică, a câștigat niște procese în instanță înseamnă a te „îmbăta cu apă rece”?

Dar, după vechile practici comuniste, pe care se vede că dl. Cristodor le are în sine, în afară de tămăiatul personalității lor d-nilor Birlădeanu și Iliescu, dinșii se mai pricepe și la amenințări. Exemplu: „Nu vă gîndiți ce spune lumea (...) Cum ați putut să declarați la R. Liberă că noi ne-am înființat la București ca să vă compromitem? Cui îi servește dacă începem o polemică în ziare? Aveți dv. spatele așa de rezistent ca s-o suportați. Sau faptul că aveți tupeu e suficient? (...) Vă trimit această scrisoare în copie ca s-o visați noaptea. Poate n-ar fi rău să știți că la etajul patru avem două camere și ca eventual poate veți primi și dv. 2 mp. măcar să aveți unde dormi cind veniți la București, poate va prinde un cutremur acolo tot e clădirea în consolidare și evacuare”. Urmează semnătura: Președinte Mihail Cristodor. D-nule Cristodor, cred că dumneavoastră conduceți în stare de ebrietate politică! Nu de altceva, dar vă prinde cineva și vă ia carnetul! (Asta ca să parafrăzăm „stilul” dumneavoastră). În rest, vă urăm multă sănătate și putere de muncă, tovarășe, ca oricărui secretar general...

MIHAIL GALĂȚANU ■

REGULAMENTELE MILITARE - CA PE VREMEA LUI CEAUSESCU

directionează activitatea militară.

Mai mulți militari (printre care destui ofițeri superiori) au pledat în acest sens, cu unii dintre ei avînd șansa să putem discuta în mod direct. Unul dintre capitelele cele mai intens comentate — și pe bună dreptate! — este cel care se referă la „uzul de armă” și care reglementează (sau ar trebui să reglementeze!) exact unde, cine, cum și în ce fel poate face uz de armă în spiritul legii. Atît de viu disputatul punct este chiar o „cheie de boltă” în codul deontologic al militarului, în special al militarilor de carieră. Să nu uităm că, în virtutea interpretărilor pe care justiția le-a dat acestor paragrafe, au fost condamnate unele persoane implicate în Revoluția din decembrie '89 și categorisite ca „teroristi”. La Sibiu, Brăila, București, Timișoara și în alte orașe au murit oameni — a căror moarte este chiar strîns legată de interpretarea acestei prevederi referitoare la „uz de armă”. Într-un articol mai amplu în FLACĂRA, cu un număr în urmă, putem adăuga câteva lucruri pe care le-am aflat oarecum mai de curînd și care vin să completeze anvergura cazului. În preț se așteaptă ca în privința deznodămîntului, să hotărască generalul Opruță și Comandamentul Aviației. Ministrul Apărării Naționale, domnul general Nicolae Spiroiu, nu poate trece peste poziția acestora, socotită cea mai autorizată cu putință. Nu ministrul dă aprobările speciale pentru zbor, ci numai generalul Opruță și Comandamentul Aviației. Dl. Spiroiu poate numi, totuși, o

cel care se practica în vremea atotputernice hegemonii comuniste. S-au formulat, de asemenea, și niște principii de revizuire a regulamentului. Pînă atunci însă, pînă cînd litera de căpătîi a celor care se află în uniforme va fi, într-un fel sau altul, modificată, rămîne ca stafia vechilor concepții să planeze asupra tuturor militarilor, de la cei cu raniță, pînă la cei cu bastonul de mareșal la subsuoară.

Epilog la explozia unui avion

Fată de cele pe care le cunoșteam, anterior, despre cazul exploziei avionului MIG-23 pe aeroportul „Mihail Kogălniceanu”, tratat, într-un articol mai amplu în FLACĂRA, cu un număr în urmă, putem adăuga câteva lucruri pe care le-am aflat oarecum mai de curînd și care vin să completeze anvergura cazului. În preț se așteaptă ca în privința deznodămîntului, să hotărască generalul Opruță și Comandamentul Aviației. Ministrul Apărării Naționale, domnul general Nicolae Spiroiu, nu poate trece peste poziția acestora, socotită cea mai autorizată cu putință. Nu ministrul dă aprobările speciale pentru zbor, ci numai generalul Opruță și Comandamentul Aviației. Dl. Spiroiu poate numi, totuși, o

comisie care să verifice calitatea verdictului. Cît privește poziția domnului locotenent-colonel Șurcu, ea se prezintă, în continuare, foarte delicată. După cum ne informează sursele noastre, asupra sa cît și asupra carierei sale planează o incertitudine cum nu se poate mai tristă și mai stînjitoare. În fond, dacă ne amintim bine, nu pare a fi singurul implicat în accidentul avionului pe care l-a pilotat. Lt.-colonel Șurcu așteaptă, încă, un verdict, la unitatea militară din Timișoara. Chiar dacă avionul a fost distrus, chiar dacă sînt și serioase pagube materiale, există unele opinii care socotesc că de la început s-a vrut ca el să fie „scos” vinovat, direct răspunzător de accidentul produs. Unele opinii mai categorice consideră că s-a procedat chiar la „eliminarea prezumției de nevinovăție” absolut necesare în lămurirea ne-părtinitoare a acestei importante anchete. Pînă una-alta, așteptăm hotărîrile care vor fi luate de către domnul general Opruță și Comandamentul Aviației, precum și poziția d-lui ministru al Apărării, N. Spiroiu. Fără să uităm că la examenul medical, Șurcu a fost găsit apt de zbor pe MIG-23.

MIHAIL GALĂȚANU ■

Domnul Ion I. Brătianu vrea să ajungă primarul Capitalei

Încercarea de a-i lua un interviu președintelui Uniunii Liberale Brătianu în legătură cu revendicarea moșiei de la Movilița, a eșuat lamentabil. Dl. Ion I. Brătianu a știut cu măiestrie să se eschiveze. Și nu numai atât, a contraatacat: revista Flacăra îi este un dușman, care urmărește să-l demoleze capitalul politic, ziaristii n-ar trebui să se intereseze de astfel de chestiuni personale, de exemplu, cit poartă la pantof, cu cine se culcă, fleacuri... Într-un cuvânt, domnia sa a refuzat dialogul. Nici o supărare! Nu putem, în absența unui răspuns clar, să afirmăm cu certitudine că demersul președintelui U.L.B. face parte dintr-o diversiune pusă la cale de dînsul (sau de altcineva) pentru a-i speria (arăși) pe țărani, acum, în preajma alegerilor locale: Vin moșierii să ne la pămîntul! Nu-i așa? Coposu și Cornea sînt vinovați! Cine cîștigă în urma acestei mici diversiuni? În nici un caz adevărată opoziție.

Și ca să nu plec cu mina goală, l-am întrebat pe dl. Ion I. Brătianu, ce va face pentru bucușteni în cazul alegerii sale în funcția de primar al Capitalei. Răspunsul s-a transformat într-un discurs imposibil de oprit. Citiți-l și imaginați-vă că deputatul care susține în Camera momentele de umor involuntar, va ajunge primarul Bucureștiului:

— Așa cum a început campania electorală, ne găsim deja într-o ilegalitate. Astfel, sîntem în 18 decembrie, nu?... E ultima zi în care se poate depune sigla și în foarte multe orașe nu există comisiile electorale. Nu există încă legea pentru finanțarea partidelor. Este invăluțată într-un mister, un hocus-pocus apare, nu va fi, va fi, se reface, se discută, nu se discută, nu se știe nimic, sînt voci pro și contra. Trebuie să știm, că dacă vrem să mergem spre o adevărată democrație, în situația dezastruoasă, de adevărată calamitate economică în care se află țara, nu se poate vorbi de premisele unei democrații, atîta timp cît nu sprijinim pionii acestei democrații, care sînt partidele politice. Reclam de luni de zile această lege a finanțării partidelor. Noi nu putem să ne exprimăm ideile noastre, care fac parte din așa-zisa democrație. Cu cît diversitatea de idei e mai mare, cu atît procesul e mai cert. Sîntem supuși unor presiuni sistematice, diabolice, ale Coloanei a V-a. Desființarea ziarului „Viitorul liberal”, organul de presă al Uniunii Liberale Brătianu, prin măsuri administrative, este una din acestea. Cenzurarea sistematică a intervențiilor mele la televizor și interpretarea lor într-un mod defavorabil arată că U.L.B. a devenit un partid foarte primejdios. Luarea de poziție din ce în ce mai hotărîtă împotriva haosului, a vânzătorilor de țară împotriva anunilor factori de răspundere care au vrut și vor să ne înguncheze capitalului străin și organismelor de presiune internațională, cum ar fi Fondul Monetar și Banca Mondială, face ca lupta pentru neutralizarea mea de această Coloană a V-a să fie pe cît mai înverșunată, pe atît mai vizibilă.

Închipuși-vă că deasupra Capitalei această corupție care există, această iresponsabilitate în nerespectarea legilor s-a abătut și la Primăria Municipiului București. Dovadă că cei patru primari n-au putut să facă nimic în orașul București, în ciuda faptului că au fost schimbate cîteva autobuze. N-au putut să îmbunătățească viața habitată a locuitorilor. S-au dat spații comerciale unor așa-zisi agenți comerciali economici străini care n-au nici o legătură, nici o tradiție cu Bucureștiul și nici cu tradiția acestei țări. Cum se pot explica zecile de magazine care s-au dat sirienilor și arabilor? Cum se explică naturalizarea acestora peste noapte? Este o datorie față de singele

vărsat de peste 2000 de ani de locuitorii acestor meleaguri, este o datorie față de creștinismul nostru ortodox, cultivat în teritoriul acesta, este vorba de integrarea noastră la acest pămînt carpato-dunărean-pontic, care ne face să vorbim limba în care mă exprim eu astăzi... și dăm cu atîtă ușurință calitatea de cetățean român unor oameni pe care nu-i leagă nici pămîntul acesta, nici cultura, nu-i leagă nici religia acestei nații, a acestei insule latine într-o enclavă slavă. Vreau să-i întreb pe acei care au primit naturalizarea, ce știu ei despre Ștefan cel Mare, despre Mihai Viteazul, de Brătianu care a făcut România Mare? Cum se poate acorda o cetățenie pe baza unei legi votată într-o plictisală generală? Ca să facem plăcere stăpînilor noștri occidentali, noilor noștri stăpîni?

Dacă populația Bucureștiului îmi va acorda votul de încredere, va spun, voi revizui, printre altele, deciziile de acordare a spațiilor comerciale. Voi asigura o aprovizionare continuă și la prețuri acceptabile. Voi interzice pe suprafața Bucureștiului să se practice adaosurile comerciale, această posibilitate de speculă și jecmănire a populației, că toate întreprinderile furnizoare vor folosi rabatul comercial, nu adaosul comercial. Să avem a-ocești prețuri pe întreg Bucureștiul. Voi aplica lozincă străbunilor mei: „Prin noi însine”, ca acest Beirut, care a devenit Bucureștiul, devansat de clădirile acestea neîntinse, să fie terminate cu ajutorul construc-

torilor bucureșteni care acum se află în șomaj tehnic cu zecile de mil. Și locuințele să fie acordate populației în funcție de vechimea lor în acest oraș. Voi organiza comisariate de cartier, care vor sesiza toate neregulile. Voi acorda decorații, pentru a se crea astfel o clasă de privilegiați și notabili a acestei cetăți a Bucureștiului. Titlul de cetățean de onoare al Bucureștiului va fi acordat acelor cetățeni care merită onoarea a acestei capitale. Desigur, că tot ceea ce îmi propun va intra într-un program. Vor trebui revizuite alimentarea cu apă, canalizările, încălzirea apartamentelor, sistemul rutier, transportul în comun, securitatea cetățenilor. Voi cere o dovadă pentru cetățenii care nu-și justifică prezența în București, adică nu muncesc aici, nu dețin proprietăți. Voi cere să mi se pună la dispoziție 6 regimente de jandarmi, că nu se poate face ordine, în această capitală devastată, numai cu declarații de bună intenție, fără a avea un efectiv suficient de oameni de ordine.

A consemnat
PETRE BARBU ■

P.S. După ce am închis reportofonul, dl. Brătianu, crispat, m-a întrebat ce părere am, în calitate de om și nu de ziarist, despre ultimul său conflict în Camera Deputaților cu dl. Dinu Patriciu. Cu ipocrizie nemerită, i-am răspuns că a fost în formă!

AGRICULTORI SAU SECURISTI?

În 1990 a luat ființă „Dracula Society”. Cei trei parteneri sînt Sobi Cseh (cunoscutul cascador), Sima Constantin și Ștefan Brandes. Ei au închiriat de la Centrul republican de creșterea și calificarea cailor de rasă un teren pentru o perioadă de 10 ani. La 4 februarie anul acesta, printr-un decret al Ministerului Agriculturii, acest loc a fost dat societății ROMATEST. Legal era ca această societate să preia și angajamentele fostului proprietar. Nu s-a întîmplat așa. Mai mult, deși terenul se află în sectorul agricol, ROMATEST-ul a cerut chirie identice cu cele patru spații comerciale din centrul Bucureștiului. Cei de la „Dracula Society” s-au adresat revistei noastre.

„Odată apărut decretul lege 54, a luat naștere firma „Dracula Society” avînd ca activitate: creșterea și valorificarea cailor de rasă, cultivarea și comercializarea de produse agricole, servicii, turism, agrement, producție film, editură.

Am închiriat de la Centrul republican de creșterea și calificarea cailor de rasă, pentru o perioadă de 10 ani, terenul și clădirile aflate în comuna Voluntari. Am investit în jur de 2 milioane. Am reparat clădirile, am cumpărat cai, mobilier, instalații sanitare, materiale pentru gimnastică medicală și culturism. Aici și-a început activitatea singura bază de recuperare a handicapurilor psihice și motori. (Tratamentul este gratuit și constă în gimnastică medicală, călărie și culturism.)

„Dracula Society” e singurul club civil de călărie din perimetrul capitalei, de altfel secțiile de călărie și culturism sînt afiliate federației de profil din cadrul Ministerului Tineretului și Sporturilor. Aici își are sediul singurul centru de antrenament al cascadorilor.

Încet, cu mari eforturi fizice și materiale din partea celor trei asociați, baza de la Voluntari a fost scoasă la lumină. Acum aveau să intre în scenă și cei dornici să preia de-a gata lucrul făcut de alții. Dorințele au fost urmate de fapte care în orice stat democratic sînt sancționate penal. Pe scurt faptele au fost cam așa: baza de la Voluntari a fost vindută fără licitație unei societăți comerciale nou create, avînd numele de ROMATEST. Vinzarea s-a făcut „în familie”, cu acordul tacit al ministrului adjunct Constantin Leu, deși chiar Avicola Voluntari (care are birourile pe acel teren) ar fi dorit să participe la licitație. Directorul Centrului republican de creșterea și calificarea cailor de rasă, a fost de acord cu această ilegalitate deoarece fiul său (inginer mecanic) are oricînd un loc căldut la ROMATEST. Cei de la „Dracula Society” au cerut respectarea contractului semnat pentru o perioadă de zece ani, dar nu a fost decît un pas pînă la amenințarea că tractoarele vor trece peste cai.

ROMATEST a început distrugerea sistematică a dotărilor făcute de noi. A fost distrus gar-

dul pe două laturi, pentru ca animalele sătenilor să pască iarba necesară cailor noștri. Acest lucru îl putem confirma cu rapoartele paznicilor de la ROMATEST. A urmat distrugerea interioară a unui grajd, care cu o minimă investiție ar fi putut adăposti 120 de vite. Au săpat șanțuri și au spart pereții pe o lungime de zeci de metri, după care au abandonat lucrările. Cert este că noi nu am mai putut turna un film al cărui contract era semnat cu multe luni înainte. Prin deplasarea echipei de filmare s-au făcut cheltuieli suplimentare de 4 milioane, pe care casa producătoare trebuie să le recupereze de la ROMATEST.

Juristul ROMATEST-ului a venit cu un proiect de contract pe un an de zile în care ni se oferea spre închiriere doar o cîmă din terenul și clădirile închiriate inițial. Prețul era de 50 de ori mai mare decît chiria inițială! Pentru un metru pătrat de seră ni se cerea să plătim ca pentru un spațiu comercial din centrul Bucureștiului. Același jurist al ROMATEST-ului a cerut, în prezența altor cinci martori, suma de 40.000 lei pentru a face un contract multumitor pentru ambele părți. Motiva prin faptul că toată viața a fost lefter și e normal să fie de partea celui care plătește mai bine. Surpriza a fost cînd am recunoscut printre salariații celor de la ROMATEST un fost CI-st de la o unitate de vînători de munte din Brașov, ca să nu mai spunem că juristul este Gaf-ton Valentin, securist cu ștate vechi. E interesant de aflat criteriile profesionale ale angajaților ROMATEST. De altfel, acești proprietari sînt mai mult securiști decît producători agricoli, așa cum o atestă și procesul verbal de înstruire al paznicilor și ofițerilor de serviciu unde este specificat expres „Urmărirea activităților care se desfășoară la „Dracula Society” precum și ascultarea, pe cit este posibil, a discuțiilor și notarea în caietul de procese verbale a numerelor tuturor mașinilor care intră în curte”. Oare cine se ocupă de astfel de practici? Sau ROMATEST S.A. are un alt profil și nu acela de testări mașini agricole? ■

AURELIA BORIGA ■

Nationalizările continuă?

Constituția a fost votată. Parlamentul, ca să nu mai vorbim de poporul „referendat”, a conștințit și preceptul privind garantarea proprietății private. Dar care proprietate privată? Numai cea obținută — cu chiu, cu vai, sau cu „munca de conștințare” — după decembrie 1989? Dar cu cea dinainte de „mareă naționalizare”, cum rămîne? Parte din efectele lui: Ce-i al tău e și-al meu, ce-i al meu nu te privește, din anii '40, a fost îndreptată — tiris-grăpiș — prin legea funciară. Dar orașenii de ce au alt statut decît țărani? Pe vremea „Iubului odios” țărani erau cei ce nu făceau parte din poporul român, fiind „săriți” de la aprovizionarea cu piine. Acum e invers, vorba anecdotei: în capitalism există exploatarea omului de către om; în socialism, invers... Așa că orașenii nu sînt români, în ochii parlamentarilor, sau nu sînt încă... Fiindcă altfel cum să explice segregarea aproape rasială privitoare la despăgubirea spoliatorilor de regimul comunist? Parlamentul unei țări vecine — nu spun care, că sună urît la urechile „României Mari” — a respins un proiect de lege privind despăgubirile acordate

spoliatorilor exact pentru acest motiv — făcea deosebire între tratamentul aplicat țăranilor și cel pentru orașeni. Da, dar ei n-au FSN în Parlament, o să-mi spuneți...

„Dar să ne întoarcem la mult-doritul principiu constituțional al garantării proprietății private. În așteptarea unei legi care să reglementeze chestiunea orășenească a despăgubirilor au loc tot felul de evenimente: în loc să fie înapoiate foștilor proprietari, cum s-a întîmplat în Bulgaria, de pildă, magazinele mici și atelierile continuă să fie ale statului, sau sînt vindute turcilor, arabilor ori te miri cui... Locuințele naționalizate continuă să fie repartizate, la decesul fostului proprietar, nu moștenitorilor fără locuință, ci unor chiriași care de obicei au probleme cu banii: n-au unde să-și mai tină... Așa că naționalizările continuă...”

Iată un exemplu: în strada Corbeni nr. 3, sector 3, există o casă. Cu două caturi, roșie, cu decorații de ocră și albastru pe dinafară, este singura clădire în stil olandez din București, „sora” ei sucombînd la cutremurul din '77. Casa, frumoasă mai mult în exterior, a fost

deținută în devălmășie de patru frați, frații Banu, care au fost deposezați abuziv în anul 1940. Abuziv pentru că era deținută în comun, nu reprezenta o avere, iar doi dintre proprietari locuiau în ea, naționalizîndu-se inclusiv aceste apartamente. În octombrie 1991 aici nu mai locuia decît Anghelina Ionescu, fostă Banu, care la sfîrșitul lunii a decedat. Moștenitorii de drept ai ei au întreprins demersuri la Primăria sectorului 3 pentru a se repartiza apartamentul — deci nu casa întreagă! — după legea în vigoare încă, studentului Andrei Banu, ce urma să se căsătorească și nu avea locuință, în plus el fiind și unul din moștenitorii familiei. Numai că la cerere se răspunde negativ fără a se ține seama de contextul social pe care-l traversăm, cînd așteptăm cu toții să se spargă buba fostelor expropriieri.

Ulterior, ies la suprafață și părțile mai obscure ale afacerii: în timp ce familia Banu umblă pe la tribunale pentru a găsi o soluție justă problemei, un înalt responsabil de la restaurantul „Moldova”, un întîm — se pare — al directorului ICRAL-ului ce custodiază casa,

obține repartitie pe numele unei „fătuțe” pe care o și recompensează și cu care face schimb de locuință, pentru moment numai pe hirtie... Lanțul afacerilor nu pare a se încheia aici: primarul, viceprimarul și comisia de repartizare a locuințelor n-ar fi străini de cauză, umblă vorba că pentru o asemenea „tranzacție” se pot încasa numai de la 60.000 de lei (bine că sînt lei!) în sus. Dar ce poate însemna această sumă pentru un plător cu cheag? Și ce atîta plător cu cheag? Și ce atîta despăgubire foștilor proprietari, exclamă directorul ICRAL-ului, pe care probabil că gîndul la o asemenea lege, ce l-ar putea lăsa și fără piine, și fără cozonac, îl face să freamețe lucrativ: stringe din dinți, îl stringe cu ușa pe „foștii”, stringe...

Rămîn totuși cîteva întrebări fără răspuns, domnilor funcționari administrativi: ați primit vreodată circulară privind continuarea naționalizărilor? O faceți bazîndu-vă pe „fler” și mirsînd atmosfera legislativă? Ori, cum, evidența se impune: naționalizăm, dacă asta ajută la privatizarea noastră...

G.B. ■

Nimic nu s-a schimbat. Nici instituțiile, nici oamenii

— Declarată sau nu, campania electorală a început. Din păcate, în condiții prea puțin diferite de cele în care s-a desfășurat anul trecut. Cum bine știți, una din marile speranțe ale opoziției era apariția unui post de televiziune independent care să contracareze imaginea creată de RTV, post pe care l-ați promis românilor încă de la începutul anului 1990. Considerați că mai sunt șanse — având în vedere că, în sfârșit, a început dezbaterea Legii audiovizualului — ca acest post să fie instalat în timp util pentru a avea eficiență?

— Într-adevăr, eu m-am oferit să înființez un post de televiziune încă înainte de a veni în țară. Oferta a fost făcută, în scris, prin Uniunea Mondială a Românilor Liberi, de la Paris. I-am vorbit despre asta domnului Iliescu chiar la prima noastră întâlnire, la câteva săptămâni de la revoluție. Prin februarie, am crezut chiar că vom putea demara. Am avut chiar scrisoarea de autorizare bătută la mașină; mi-a spus, las-o aici că o semnez. Era foarte simplu să-mi dea o licență. Doar putea fi retrasă dacă nu îndeplineam condițiile de absolută obiectivitate în transmisi. Am ajuns și la studiul de discuții privind problemele practice de instalare, cu domnul Răzvan Theodorescu și un director tehnic. Stancu, care mi-a explicat ce greu e să înființezi un post de televiziune care, pentru a avea bătaie pe toată țara, are nevoie de un sistem nou de relee. Le-am răspuns că asta nu mă sperie. Planurile mele erau ca în prima perioadă să realizăm transmisi prin satelit și retransmisi prin anumite centre de unde imaginile să poată fi preluate în toată țara. Am avut asigurări din străinătate care mă făceau să am încredere că voi reuși să suport această cheltuielă.

— În această situație, nu mai există nici un motiv obiectiv pentru refuzul autorizației.

— La începutul anului 1991, după amănări repetate, s-a găsit o nouă explicație — nu se poate face nimic până nu este adoptată Legea audiovizualului. Înscrisă pe ordinea de zi a parlamentului săptămână de săptămână, discutarea legii a fost mereu amânată. Acum, va fi, probabil, curând adoptată. De fapt, se va a-runca praf în ochii Occidentului. Trebuie să se demonstreze, nu, iată, noi avem o televiziune independentă. Desigur, legea prevede existența unei asemenea televiziunii. Asta, pentru că nu mai poate fi ignorat faptul că printre condițiile acceptării României în cercul select al democrațiilor occidentale aceasta e o condiție obligatorie. Numai că acum, chiar în situația în care printr-o minune vom putea monta o televiziune independentă, înainte de alegeri, ea nu mai are nici o șansă să devină și eficientă. Și asta, în condițiile în care televiziunea este singurul mod prin care poți pătrunde în casa românului din toată țara. Nu toată lumea citește ziarele, iar cele de opoziție, în marea lor majoritate, nu pătrund în mediile rurale deloc; de altfel, și în mediile urbane pătrund în număr restrâns și adesea nu sunt distribuite.

— În contextul actual al creșterii continue a costului vieții intervine o nouă problemă. Omul va avea de ales între o piine și un ziar. Va alege ziarul? Mai e o întrebare. Acel ziar va mai exista? Pentru că în condițiile scumpirii exorbitante a prețului hirtiei foarte multe ziare vor fi silit să-și înceteze apariția.

— Cum am mai declarat, „Cotidianul” nu este periclitat; eu sint gata să subvționez apariția sa. Dar, desigur, nu aceasta este soluția. Nu pot să nu mă refer și la distribuție, unde depindem tot de un monopol de stat, Rodipet-ul. De găsim în situația unică în lume, de a da Rodipet-ului ziare sore distribuie în condițiile în care acesta ne achită contra-valoarea lor pe peste 3-4 luni cind, fără nici o demonstrație, ne anunță că am fi avut alțtea sau alțtea returnuri, pe care ni le oprește din banii incasați. Ca să nu mai vorbesc despre faptul că au avut uzul banilor respectiv fără să ne plătească nici o dobîndă. Și iată că sintem din nou unici, fiind singura țară din lume în care returnurile sint mai avantajoase pentru distribuitor decît distribuiea ziarelor, el cistigînd pe ziarul returnat cu vreo 5 bani mai mult decît pentru cel vîndut. Nu trebuie să ne mirăm că în aceste condiții, ziarele independente au avut o arie de acțiune relativ restrînsă.

— Nu este, însă, și cazul televiziunii. Dimpotrivă. Credeti că peisajul politic actual ar fi arătat altfel dacă în paralel cu TVR ar mai fi existat o televiziune independentă? După cum știți, activitatea SOTI a început de foarte puțin timp.

— Dacă am fi avut un post de televiziune independent, cred că relativ noua lozincă lansată de putere n-ar fi putut avea nici un fel de credibilitate — în procesul de transformare de la o econo-

mie de comandă la una de piață liberă, în mod inevitabil trebuie să parcurgem o perioadă extrem de grea și oricîne ar fi fost la putere ar fi avut aceeași dificultăți.

— Sintagma s-a implantat adînc în conștiința românilor: oricîne își propune să acționeze în domeniul politicului e obligat să țină cont de acest adevăr.

— Românul nu este încă trezit la realitate; numărul celor care înțeleg exact situația este foarte mic. Ceilalți sint imbibăți de această propagandă insidioasă și, din păcate, foarte eficientă. Ei bine, sper că SOTI va avea o oarecare influență. Din păcate, are o rază de acțiune foarte limitată din punctul de vedere geografic și transmite foarte puțin și la ore foarte tirziri. Cîți dintre cei ce se scoală la cinci dimineața stau să privească la acea oră din noapte? Or, tocmai aștia sint oamenii care acceptă ideea că orice guvern, orice presedinte ar fi avut, ar fi trăit aceeași greutate. Iată de ce cred că activitatea SOTI nu poate avea mare eficacitate. Programele lor nu

vor fi văzute tocmai de oamenii care ar avea cea mai multă nevoie să le urmărească.

— Vă propun să încercați, pe scurt, să explicați încă o dată, pentru cei care vor citi gazeta noastră, falsul afirmației că oricîne ar fi condus țara, situația ar fi fost aceeași și oamenii ar fi fost nevoiți să suporte aceeași privațiune.

— E simplu. Primul lucru care trebuia făcut era instituționalizarea dreptului de proprietate. Noi încă nici astăzi, după adoptarea legii funciare, a legii privatizării, nici astăzi nu știm cum stăm. Încă nu s-a împărțit pămîntul. Pe ce bază se va împărți? Fostul proprietar sau moștenitorul lui va putea alege 10 hectare din cele 20 sau 50 sau 100, cite a avut înainte? Nu. Privatizarea s-a făcut și ea în așa fel încît să-l favorizeze pe cel care astăzi, ca și ieri, aparțin nomenclaturii. Se fac licitații care, după cite știu, nu sint deloc publice, nu sint anunțate în așa fel încît să poată fi deschise tuturor.

— Chiar dacă ar fi deschise tuturor, orice român care a muncit și cistigat cîștigul înainte de revoluție e eliminat din start.

— Am spus de la început că în România nu există capitaluri indigene, pentru că acumularea de capital nu a fost posibilă în regimul care a dominat pînă în decembrie '89 decît prin fraudă. Deci, ne găsim într-o situație foarte dificilă, trebuie să pornim cu curaj și să facem o reformă radicală a industriei. Să eliminăm toate acele sectoare care sint programate în pierdere și să le dezvoltăm pe cele care pot să concureze în mod liber pe piața mondială. Liberalizarea prețurilor nu trebuia făcută decît după privatizarea celei mai mari părți a economiei, iar procesul trebuia făcut prin stabilirea rentabilității întreprinderilor și nu prin calcularea fondurilor investite, pentru că valoarea nu e determinată de costul investițiilor, ci de profitabilitate. S-a spus că astfel vom crea șomaj. Bineînțeles. De altfel, fenomenul șomajului e în desfășurare. Dar va fi o recolare a activității economice pentru că noi nu avem infrastructura țării, aceasta trebuie creată neapărat. Atunci, toți acești oameni vor fi absorbiți în construirea de șosele, căi ferate, telecomunicații, turism, servicii; o activitate enormă trebuie deschisă. Numai acele industrii care sint utilități publice absolut necesare pentru bunul mers al țării să rămî-nă

în domeniul public. Aceasta ar însemna o privatizare reală. Numai așa putem merge mai departe. Ceea ce trăim astăzi nu e privatizare. Legea cererii și a ofertei nu funcționează. La noi hotărăsc trei factori, cum ne-a explicat domnul Vătăsescu, pe cînd era încă ministru — reprezentantul producătorului, reprezentantul consumatorului și reprezentantul guvernului. Or, producătorul e, în principal, statul, deci, guvernul; consumatorul e și el în principal statul, deci, guvernul, iar guvernul e guvern. Deci, aștia trei factori decid care sint prețurile. Și atunci e clar că le fixează în mod arbitrar, ca acum, pe cel al hirtiei. Unde e legea cererii și a ofertei, că eu nu o văd nicăieri.

— Dacă mîine ați fi în conducerea țării, care ar fi prioritățile asupra cărora v-ați opri în demararea programului enunțat?

— Bineînțeles, privatizarea, numai că va trebui să folosesc o mult mai mare putere de persuasiune atuncî cînd mă voi adresa cercurilor financiare și guvernelor

menți se cunosc unii pe alții și stilu care e cel mai serios, care merită încredere. Dacă noi reușim să-l punem pe acest om în capul listei Convenției Democratice, avem toate șansele să reușim. Va fi și mult mai simplu de votat pentru populație care nu va mai fi nevoită să opteze pentru un partid din cîteva partide de opoziție, ci pentru opoziția grupată.

— Să presupunem că Legea audiovizualului a fost votată. În cit timp socotiți că ați putea să instalați un post de televiziune care să și funcționeze?

— Sper că foarte repede. Așa cum am mai spus, în prima etapă intenționez ca transmisiile să se facă prin satelit. Deocamdată, însă, asta rămîne un proiect. Să vedem ce va putea face și SOTI.

— V-ați gîndit să colaborați cu SOTI pînă în momentul în care veți monta postul de care vorbim?

— SOTI, dacă este așa cum spune că este, adică independentă, își face datoria fără ca eu să apelez la ea.

— Mă gîndeam la susținerea materială, știut fiind că la ora actuală SOTI se confruntă cu mari dificultăți.

— Poziția mea a fost întotdeauna aceeași. Eu caut să contribuie la realizarea unui post de televiziune independent, cu bătaie pe toată țara. În momentul în care SOTI va primi licență, după adoptarea Legii audiovizualului, o voi susține cu siguranță. Dacă există un post de televiziune independent, el nu trebuie neapărat să fie al meu. Eu cer numai să fie autentic independent.

— Ceea ce spuneți acum dărimă unul din capetele de acuzare a e opoziției, și anume, cel din opoziție nu dorește decît să se remarcă ca persoane, sacrificînd, pentru asta, ideal. Faptul că o alianță precum Convenția Democrată nu s-a realizat mai devreme a dezamăgit.

— E o idee adînc înrădăcinată în sufletul românilor — aceea de a personaliza ideile politice. Concepțiile democratice nu sint votate pentru valoarea lor intrinsecă, sint adoptate sau nu pentru că personalitatea celui care le propovăduiește place sau nu. Este, ca să zic așa, boala noastră românească. Ceea ce s-a întimplat anul trecut a fost o lecție concludentă pentru realitatea noastră. Ceea ce a convins poporul să voteze așa cum a votat, făcînd abstracție de falsurile masive care au avut loc, a fost o dezinformare foarte eficientă în ceea ce privește candidații contra domnului Iliescu. Vedeti, oricît ar fi încercat să se dezbare de convingerile pe care le-a practicat o viață, Ion Iliescu nu putea să convingă electoratul că este un democrat. Dacă ar fi reușit asta, ar însemna că noi, ca națiune, sintem complet incapabili să înțelegem o idee politică. Ceea ce a convins, a fost modul în care l-au prezentat, ca pe salvatorul națiunii de comunism. Asta e situația în care ne găsim. Spunem odată, da, eu cred că există convertire autentică, dar nu știm că drumul către Damasc trece prin România. Noi ce am văzut? Iată, nu mai departe decît la ultima sedință a Constituției, după anunțarea rezultatului referendumului și după cuvîntarea oficială a domnului Iliescu, s-a discutat despre viitoarea sesiune parlamentară care, potrivit Constituției, trebuia să înceapă în februarie. Noi însă avem alțtea legi importante de dezbătut și adoptat, încît s-a propus să începem lucrul în după-amiaza zilei de 6 ianuarie. Au urmat unele discuții în sală. Ei bine, domnul Iliescu a intervenit imediat la microfon, fără să-și dea seama că așa ceva este inacceptabil într-o democrație. Puterea executivă să vină să dea indicații pretioase puterilor legislative care trebuie să o controleze! Dar așa este un obicei de o viață. Cum poate un om să se transforme dintr-o dată într-un democrat? El nu trăiește democrația firesc, nu are reacția normală, automată a gestului democratic. Are reacția unui om care a trăit în comunism toată viața lui. Aici e chela problemei. În momentul cînd a făcut asta, am vrut să mă duc și să cer cuvîntul. De ce n-am făcut-o? Erau acolo toți reprezentanții diplomației ai țărilor occidentale. Puteam eu să arăt că noi nu sintem, nu putem fi o democrație sub acest om? De altfel, ei au văzut și singuri. Dar trebuie să înțeleagă și românii asta. Am vorbit în pauză cu domnul Cînescu, dumnealui a ridicat problema în partea a doua a sedinței, în adunarea deputaților. Trebuia ca oamenii să fi văzut vacarmul stîrnit în rîndurile partidului de guvernămînt. Atunci, într-adevăr ar fi înțeles că democrația nu se învață nici de la o zi la alta, nici schimbînd numele unui partid cu altul.

Interviu cu domnul ION RAȚIU

occidentale de care noi, vrem sau nu, depindem. Nu avem nici o altă ieșire. Și aici, eu cred că este o impostură din partea guvernăntilor actuali care încep să vorbească, mai ales acum domnul Săndulescu, în numele liberalilor care au intrat în această mini-coaliție guvernamentală, că occidentul și-a schimbat opinia. Nu este adevărat, eu am verificat acest lucru. Ni se cere, însă, să spunem adevărul, să nu ne mai ascundem după deget. Numai așa vom cistiga credibilitate și sprijin. Nici o campanie nu se cistigă mințind.

— Vă referiți, desigur, la cele internaționale. Cum apreciați contextul în care se vor desfășura viitoarele alegeri?

— Speranța mea este că greutatea prin care trece populația o vor face să voteze pentru omul cel mai potrivit să schimbe tocmai acest context. Da, numai astfel putem demonstra că în cel dol ani care au trecut nu s-a schimbat nimic, nici instituțiile, nici oamenii care conduc, ci numai funcțiile și titlurile lor. În loc să vorbească în numele P.C.R.-ului, vorbesc în numele F.S.N.-ului.

— Considerați că pe fundalul actualelor disensiuni din Front, dublate de rup-tura dintre presedintele Iliescu și domnul Roman șansele opoziției pot crește?

— E greu să fac o asemenea apreciere, pentru că e greu să cunosc adevărul în privința acestor lupte interne. Noi depindem de informațiile pe care le primim de la cei care sint în mijlocul luptei, or ei pot să ne dezinformeze foarte ușor. Dacă este o luptă autentică sau nu se va vedea. Din păcate, toți sint parte a nomenclaturii de ieri. Pînă la revoluție, am avut la putere o nomenclatură șlefuită cu foarte multă grijă în acești 45 de ani de comunism. La revoluție, cei care au fost în jurul lui Ceaușescu au fost înalțurați și înlocuiți de ceilalți, tot nomenclaturisti, care însă au fost marginalizați de Ceaușescu. Ei sint cei care au preluat puterea și nu vor să o părăsească. De aceea, singurul lucru pe care îl putem spera, deocamdată, e schimbarea celor ce au putere pe plan local.

— Există totuși această șansă în condițiile în care, chiar dumneavoastră ați declarat-o, populației i s-a indus ideea că oricîne ar fi condus, situația ar fi fost aceeași?

— Da, într-o comună, într-un sat, oa-

Interviu realizat de
ROXANA PAICU MANOLESCU

Senatorul Voican, „Legiunea Dreptății” și Consu

Intervenția fulminantă a senatorului Gelu Voican-Voiculescu în fața parlamentului din data de 30 septembrie 1991, revine tot mai frecvent în discuție, sub o față sau alta, în special cu ocazia conferințelor de presă. La vremea respectivă, luarea sa de cuvânt a fost contestată acerb de către dl Virgil Măgureanu, directorul SRI, taxată ca purtând hlamida romanului polițist de joasă factură. Să nu uităm că exact cu același prilej parlamentar, ex-ministrul M.I., Doru Viorel Ursu, nu a negat în totalitate informațiile puse pe tapet de către senatorul de Buzău. Cît au cîntărit pe un taler respectivele informații, cît ultima mineriadă, în demiterea tinărului ministru, nu știm. Pentru clarificări, să ne întoarcem la firul evenimentelor și să reprodusem afirmația lui Voican: „Încă din luna iulie 1991 au apărut informații care dovedeau clar existența unei subversiuni organizate vizînd înlăturarea actualului regim democratic (...) S-ar părea că organizația clandestină a luat ființă în martie 1990. Inițial, activitatea s-a conjugat cu cea a Partidului Socialist al Dreptății, avînd ca organ publicația „GLASUL”. Grupul inițial a fost condus de colonelul în rezervă Gheorghe Cazacov de la Direcția I a Securității (...) Scopul acestor acțiuni a fost împiedicarea debutului unei vieți democratice pe baze parlamentare, precum și compromiterea în Occident a proaspătului regim. Acțiunea avea o finalitate revanșardă, vizînd pe revoluționarii din Decembrie, care au răsturnat dictatura lui Ceaușescu și care erau acum în noua echipă conducătoare. Colonelul Cazacov a deschis apoi o firmă import-export sovieto-română, prima și singura de acest gen, banii provenind în exclusivitate de la Moscova”.

Chiar dacă dl Măgureanu a respins, tăios și ritos, prezența absurdelor liste negre, la o recentă conferință de presă domnia sa este ceva mai aproape de realitate, recunoscînd că respectivele liste au fost întocmite de către „persoane care, și înainte, se ocupau de așa ceva”. După cum probabil vă aduceți aminte, o epurare a cadrelor securității a fost fîcîntă de către chiar Gelu Voican-Voiculescu

et. comp., în perioada cînd acesta deținea funcția de viceprim-ministru. Că G.V.V. și-a creat născuiva dușmani în respectiva perioadă e de presupus. Că foștii securiști nu vor să se dea bătuti cu una cu două e cert lucru! Chiar directorul SRI recunoaște acum deschis (și nu tocmal dezinteresat) că securiștii nu se potolește, ba dimpotrivă: „s-au regrupat în jurul unor structuri socio-politice apărute după Revoluție”. Alte cuvinte sînt de prisos.

Acțiunea „Mesagerul” și plasa „complicităților vinovate”

S.C. din Mangalia a fost ofițer al M.Ap.N., iar cîțiva ani buni a fost ofițer politic. În anul 1986 a fost trecut în rezervă, din rațiuni asupra cărora nu insistăm aici și acum. În acel interval de timp a lucrat și în agricultură, ca șef de fermă. Apoi nu a lucrat nicăieri. V-ați putea întreba, în mod absolut firesc: ce legătură există între fostul ofițer politic de armată, al cărui nume deocamdată nu-l deconspirăm (nu neapărat din motive de „deontologie profesională”), între Gelu Voican și fostul colonel de securitate Gh. Cazacov? Există una. Din expunerea, ușor cătrănită, a lui G. Voican în fața parlamentului, condus de eternul cuplu Bîrlădeanu-Marțian, să reprodusem, cu titlu de exemplu, alte câteva pasaje acuzatoare, în fond: „După definirea unei rețele în toată țara, pe baza unei stricte conspirativități, s-a trecut la declansarea unui război psihologic de presă (...) Desigur că, în proiectele lor reacționare și revanșarde, ei vor fi reușit să atragă și cîțiva ofițeri foști de Securitate, astăzi activi în SRI și M.I., în plasa unor complicități vinovate. Dar numărul lor este redus și dovedit că majoritatea nu subseriu la aceste acțiuni retrograde și conservatoare este însuși faptul că alții, tot foști securiști, s-au simțit datorți să furnizeze informații pe baza cărora furnizez acest tablou (...) Pentru complicități, ceea ce s-a desfășurat zilele trecute în București, s-a numit ACȚIUNEA MESAGERUL”. Deci, pucul moscovit l-a găsit în capul trebil și pe

nostalgicii noștri criptocomuniști.

În jurul Consulatului sovietic din Constanța au roit multe dintre gîngăniile complotiste. La Constanța se însurubează și povestea ofițerului S.C. din Mangalia. După informațiile date poliției constănțene, în seara zilei de 15 august 1990, la usa apartamentului său, s-a prezentat un bătrîn grizonat din București. „Ce gînd ai, voinice?”, i-o fi spus fostul ofițer de armată, bătrînului pe post de intrus. Dar pelerinul știa absolut tot despre S.C. Anume că: este trecut în rezervă, nu tocmal la cererea sa; că a avut unele probleme cu securitatea ceașistă; că este un nonconformist; că nu are bani; că el și soția sa se aflau pe buza prăpastiei financiare. Așadar un curriculum vitae demăgînd net granițele obșnuitului. Mai direct, mai pe ocolite, i se solicită să adere la o formațiune politică puternică, finanțată din afară. Formațiunea „ocultă” se cheamă: LEGIUNEA DREPTĂȚII, iar finanțarea nu venea din altă parte decît de la Moscova.

Urmează un timp și o pauză de gîndire. Apoi urmează o întîlnire la stilul nr. 61 al Podului Grant din București. O cafeluță „ulterioară” în apropierea Podului Grant. Cîteva date preliminare. I se decontează drumul: 800 lei. Prin poștă i se expediază alți 20.000 lei, în semn că înțelegerea a fost făcută. Bani pesin. Cu un ochi la teancul de bani, cu altul la Jurămîntul de credință către legiune, fostul ofițer de armată S.C. din Mangalia se îndreaptă voios către șeful Poliției municipiului Constanța. Îl informează pe colonelul Ioniță despre toată tărășenia. De față era și un căpitan, care nu s-a prezentat. Ulterior, din partea colonelului Cîrlig apare un tînăr bine proporționat, care-i pune sub ochi un text gata dactilografiat. Era discuția, transcrisă de pe bandă, din biroul colonelului Ioniță, din sediul poliției de pe malul Pontului Euxin.

Fostele structuri ale securității — noile structuri ale puterii

După mai bine de un an de la întîmplarea stranie, descrisă mai sus, se în-

Colonelul (r) GHEORGHE CAZACOV

timplă și minunea din Mangalia. În respectivul expozeu, la care am făcut deja referire, senatorul de Buzău a oferit un singur nume, unul singur: CAZACOV!!! Deci, nu Ilie Neacșu, nu Caraman, ci Gh. Cazacov! Intervenția lui Voican se dă de cîteva ori pe post național la TV. Cit de promptă este televiziunea noastră liberă se poate lesne vedea. Apare și bătrînul acela grizonat, știți dv. care, exact în acea seară de pomină. Fostul ofițer S.C. are o surpriză de proporții: IMPREUNĂ CU SOTIA, ÎL RECUNOAȘTE PE „BĂTRÎNELUL CARE A FOST LA MINE ÎN CASA, SĂ MĂ RACOLEZE!!!”. Pe data de 14 octombrie 1991, se prezintă la Poliția municipală Constanța. Oferă acel nume enigmatic pe tavă: CAZACOV! Misterele se dezleagă

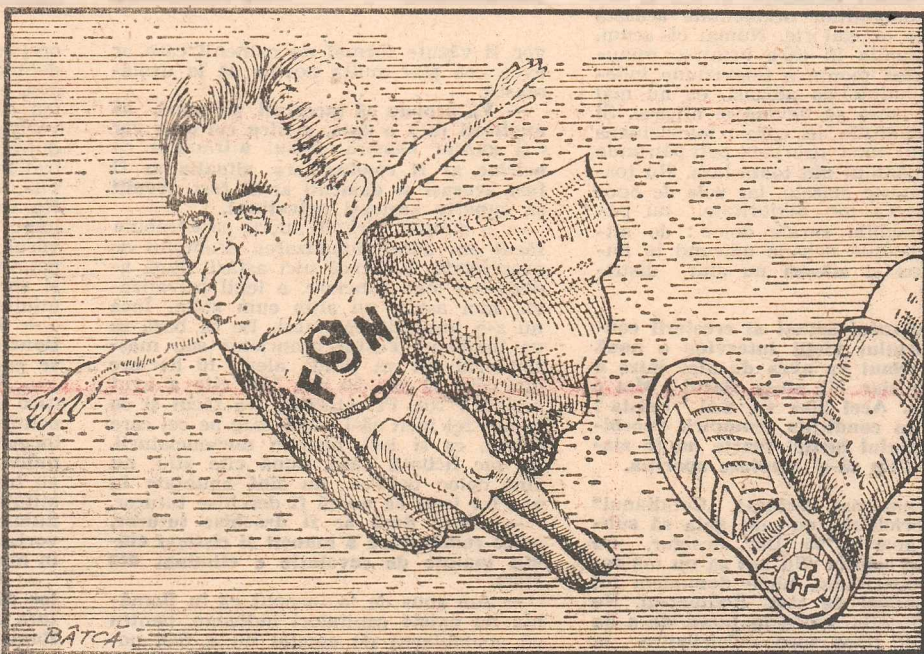
CUM ARĂTA CELUI A ZOEI CEAUȘESCU

Despre detenția doamnei Zoe Ceaușescu, la vremea respectivă, opinia publică nu a știut prea multe lucruri, nici prea nu a făcut exoas de zel în a comenta aspectele acesteia. Ce-i drept, autoritățile noastre care, față în față cu mijloacele mass-media, se comportă după modelul: „o știți pe Jojica mea cum e, secretează zău”, nu s-au prea îngâmădit în a furniza curent date în această privință. (În afara scrisorilor care au apărut în cîteva numere ale ZIG-ZAG-ului, mai nimic!). Acelor autorități, în schimb, cu ziaristii străini au fost mai înghăduitori, unii francezi și chiar ruși (de pildă, Veronika Kilitcevskaia) au reușit să „spargă” blocada informațională. Din vila sa, cu oameni de gardă și alertă „24 de ore din 24”, Zoe s-a trezit, cam brusc, ce-i drept, într-o celulă de cam cîinci metri lungime și alți cîțiva lătime. Din declarațiile ei lăsa să se înțeleagă că „i-ar fi fost acroape imposibil să refuze” faptul pe care i-l ofereau părinții. Elena nu știm dacă și ca mamă era (cunoscută sub numele de „sînistră”) hotăra ea însăși asupra tot ce îi trebuia cumpărat fizice. O fiică aflată în postura de a suporta o „soenă” — cel puțin după cite se plîngea — un scandal teribil, atunci cînd întirzia după ora zece seara. Ce se mai poate ști, astăzi, despre perioada de detenție a fiicei dictatorului bilbit? Că n-a avut, totuși, o detenție în care mijloacele punitive și de constrîngere să fie foarte severe, ci, mai degrabă, una extrem de civilizată. Autoritățile penitenciarului s-au dovedit mai mult decît îngăduitoare cu „prizoniera de lux”. Așa cum nu au

binevoit să se dovedească, vreme de cîinci decenii, cu nenorocirii deținuți de drept comun, tratați, adesea, mai mult decît bestial. Zoe nici nu s-a plîns de nimic. Principala sa ocupație în detenție era să citească. În plus, fuma foarte mult și bea la fel de multe cafele. Poate mai puțin se știe că Zoe suferea, totuși, suferințe, simțitor, din cauza faptului că nu avea copii. Ca un reflex direct al acestei suferințe, ea își crease un hobby, un mod oarecum plăcut de a-și irosi timpul, o pasiune compensatorie: să colecționeze păpuși. Autoritățile închisorii i-au permis să păstreze un desen care reprezenta o păpușă înconjurată de un chenar, cu părul prins de o cununie, pe care a pict-o sub fereastră, direct pe perete, pentru a o putea avea mereu la față. Tot timpul și-l petrecea așezată pe patul de campanie, sobru, acoperită cu pătură. În dreapta sa, pe mîsulă, își păstra mîncarea, cîntile, farfuria, cărțile și alte lucruri personale. Ceea ce a indignat-o, totuși, destul de mult, a fost faptul că nu i s-a permis să-și instaleze în celulă un reșcu electric, ca să se încălzească. În rest, a tinjit după portocalele de „mai an”, pe care acum nu mai avea de undă să le ia. Și cum portocalii se scutură greu...

În celulă exista un calorifer acoperit cu o apărătoare de sîrmă dar dacă ar fi încălzit după modelul „suedez” al celor din casele noastre... A avut parte, oricum, de o celulă spațioasă, o încăpere cu ferestre destul de mari (cu gratii, e drept).

MIHAIL GALĂȚANU

Învățarea tainelor zborului fără motor

Demitere cu cîntec

Din surse sigure, aflăm că dl colonel Iancu Marin care lucra la Direcția relații cu publicul, din cadrul S.R.I., a fost eliberat din funcție.

Predicăm că dl. Iancu Marin — unul dintre cei mai „transparenti” lucrători ai S.R.I. — a fost arestat de către Securitatea ceașistă și condamnat la cîțiva ani de detenție poli-

tică, în urma transmiterii de materiale documentare la postul de radio „Europa liberă” și că a participat direct la evenimentele din decembrie '89, de partea revoluționarilor, evenimente în virtutea cărora și-a pierdut propria fiică — una dintre primele 13 victime călcate de TAB-uri și ulterior impuscate, din grupul manifestanților situați în fața Sălii Dalles.

Se pare că astfel de biografii și prea multă transparentă nu prea fac casă bună cu S.R.I. (Paul Vinicius).

Tovarăși și informatori

Din surse demne de încredere, aflăm că la controalele terarhice pe linie de poliție (secție, sector, municipiu, I.G.P.), unul din principalele obiective „atacate” este prezentarea registrelor cu informatorii nivelului kerarhic respectiv, operațiune conținînd drept sarcină de serviciu.

Dragi tovarăși, pe cînd „Cîntarea”, în fază de masă? (Paul Vinicius).

latul sovietic

ghemotoc de lină proastă. Ce spune că l-a „recunoscut” pe COV, recunoaștere inclusiv sub il semnăturii private. Imediat l se m serviciu important. S.C. a bătut toate usile, centrale și județene, zadar. Gurile rele spun că a bătut uțile SRI. Nu cercetăm aceste lei nu vâ vine să credeți cum se ră misterul innourat al cerului e- al al unui ofiter de armată care ade furcă, se știe, cu securitatea. agajat imediat la **SOCIETATEA** **OPREANU** din Constanța. rietate nu e alta decît fosta gospo- rdețeană de partid. Și care gos- tadăpostește foști securiști și ac- Foști, prezenți și viitori. Activi, pasivi. Încuibarea se face chiar di noștri, prostiți de contempo-

alul PELE nu este fotbalistul n Arantes do Nascimento

Comunicatele Procuraturii Gene- zultă, negru pe alb, că Partidul t al Muncii, al lui conu' Verdeț, tă, în fapt. A fost și s-a volatili- rliamentul lui Birlădeanu. Mar- lilescu, amină la nesfârșit acel de a, prin care urmează să se eze fostele partide comuniste, to- te, extremiste. În acest sezloneg apazlicurilor politice, tovarășul după cum se cunoaște, organi- a congres sul-generis. Ca pe vre- bune ale PCR-ului; deci, și ale ri. Paradoxal și totuși credibil tul că la acest congres de reabi- lilită a unor elefanți ai puterii, itaf, și colonelul de securitate e Cazacov. Este cit se poate de rt. În limba rusă se spune oen 3. rmare, foști securiști și activiști, e ochi albaștri, s-au regrupat, fie i noile structuri ale puterii „e- din te mri ce, fie pe lingă so- asa-zise comerciale, în spatele tim noi cline „veghează”. Băieții d au avut și bani, și relații. Au hele, și din altele. Un tăvălug al r posttotalitare, care trage după ul, ad și jeg uman. Gunoalele și o baie umane. Exact în acest a apărut pe micile noastre ecran- l colonel de securitate Gheorghe Era să spun Tudor Brateș. Ca este un personaj chiar așa de cum încearcă să-l scoată la nlii condeieri cu ochii ațintiți la

slugile diavolului și ale puterii. A fost invitat Cazacov la congresul lui Verdeț? Greu de crezut. Acele relații subcutana- te, de sorginte kaghebisă, ne vor da încă multă vreme bătaie de cap.

Să luăm, tot cu titlu de exemplu, cazul generalului de interne Gheorghe Pele. A fost șef al biroului „INTERPOL” din România. Actualmente este consilier special al lui Ilie Verdeț. Vedeti bine din ce tagmă își recrutează consilierii, atît dl Ion Iliescu, cit și Ilie Verdeț. Ideea, strecurată cu abilitate în revista „EUROPA”, că dlui G. Voican i s-au furnizat informații false, stă și nu stă în picioare. Stă în picioare, fiindcă a furnizat-o unui dintre aghiotanții dlui Pele. Nu stă în picioare pentru că ro- mânul postrevoluționar nu inghite toate gălusele. Este o naivitate clătănitoare să credem că românul este ondulatoriu, tot timpul sub vreme. Chiar dacă la a- ceastă delicată subversiune, la care noi facem referire aici de față, a contribuit și unul dintre corifeii lui Pele Gheor- ghe. Este absurd să credem că o'ul se va duce mult timp la vale. Și la apă. Coin- cidența de nume cu a fotbalistului bra- zilian nu poate decît să ne creeze o sta- re hilară. În acest carusel al informa- țiilor faste și nefaste, ghemul nu se lea- gă nici măcar ca brăcinarul în izmana bărbatului. Se marșează în mod voit, ne ideea că o nume parte a presei dezinform- mează, că se minte poporul cu telecolorul etc. Un joc de-a v-ați ascunselea cu pro- priul destin național. Și e păcat. Între- barea legitimă este: cînd ne vom trezi din acest somn letargic leninist? Cită vreme se mențin aceiași mahări, în noi- le structuri ale puterii „emanate” pe Dimbovița, nu credem că va fi pace și li- niște în țară. Este mare păcat pentru bietul și amăritul nostru popor.

Nota bene

Din surse avizate aflăm că urmează să se deschidă procesul Gheorghe Cazacov — Gelu Voican-Voiculescu. Pînă la ri- dîcarea imunității parlamentare a senato- rului de Buzău, vor mai trece, probabil, și alte Crăciunuri însingurate. Între timp colonelul de sec. sec., Gh. Cazacov, adu- nă informații. Asta-i este firea și meni- rea. Abia așteptăm să vedem cit de si- fonați vor ieși din această nostimadă celebră de-acum impricinați. Probabil că se va stinge, ca un foc de paie. Aflați la răspîntia drumurilor europene, aflați la crucea interesului marilor puteri, ur- mează să se facă noi și noi experimente pe spinarea conaționalilor noștri, docili și servili. Vom reveni negreșit. Experi- mentul continuă. Încă mai sintem în viață.

DORIN SALĂJAN ■

PROCLAMAȚIA MARELUI SFAT AL ȚĂRII

NOI, cetățenii României, după 45 de ani de sclavie comunistă și după 2 ani de cumplite DE- CEPTII post-revoluționare,

NOI, cei care sintem obligați să trăim în FRIG, FOAME și TEAMĂ, și după eliminarea ti- raniei comuniste,

NOI oamenii CETĂȚII RO- MĂNEȘTI — aduși din nou la DISPERARE, la limita sărăciei și mizeriei materiale și morale de cei care REFUZĂ să ne as- culte păsurile și să caute soluții gravelor probleme cu care ne confruntăm,

ÎN TEMEIUL DREPTURILOR NOASTRE FIREȘTI, consacra- te și recunoscute în toate țările civilizate ale lumii, AM HO- TARIT SĂ NE CONSTITUIM ÎN MARELE SFAT AL ȚĂRII — Forumul Cetățenilor Româ- niei, conceput și aprobat de

participanții la Revoluția Ro- mână din 22 Decembrie 1989, ca organism al DEMOCRAȚIEI DIRECTE ROMĂNEȘTI.

Intrunit în sesiune, la Bucu- rești, la 21 Decembrie 1991,

CONSTATÎND că actuala Pu- tere nu a întreprins NIMIC CONCRET pentru REUNIREA teritoriilor noastre strămoșești de dincolo de Prut cu PATRIA MAMĂ, abandonîndu-i pe frații noștri unui IMPERIU care le a- produs, și ne-a produs atîtea suferințe,

AVÎND în vedere că DREP- TURILE FUNDAMENTALE ale cetățenilor României sînt GRAV și SISTEMATIC încălcate, în- registrîndu-se o catastrofală scădere a nivelului de trai în ultimii 2 ani,

OBSERVÎND că guvernauții încearcă — printr-o așa zisă Re-

formă — să ne readucă la con- diția de sclavi în propria noas- tră țară,

ȚINÎND seama că vechile structuri și vechea concepție re- presivă comunistă se MENTIN și chiar se CONSOLIDEAZĂ, iar oamenii care au curajul să protesteze sînt amenințați, tor- turați și chiar omorîți cu ci- nism,

REMARCÎND că noua CON- STITUȚIE — prin compilarea selectivă a unor texte din alte constituții și din tratate și acor- duri internaționale — dă numai impresia unui document demo- cratic, deoarece în realitate NU GARANTEAZĂ PROPRIETA- TEA și DREPTUL LA MUNCĂ al oamenilor țării cunoscîndu- se faptul că FĂRĂ PRO- PRIETATE NU EXISTĂ LI- BERTATE,

ÎN NUMELE ȘI CU AJUTORUL BUNULUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Marele Sfat al Țării,

1. DECLARĂ că Basarabia, Bucovina de Nord, Ținutul Herței, Ținutul Hotinului, județele din Sudul Basarabiei și Insula Șerpilor SÎNT SI RĂMIN TERITORII ROMĂNEȘTI, iar singurele autorități care au dreptul să-și exercite su- veranitatea asupra lor sînt autoritățile Româ- niei

2. Locuitorii acestor teritorii SÎNT DE DREPT CETĂȚENII AI ROMÂNIEI, bucurîndu-se de toate drepturile conferite în baza legii de statul român;

3. DECLARĂ Referendumul organizat de au- toritățile ucrainiene în teritoriile românești in- corporate nul și neavenit;

4. CERE tuturor organismelor guvernamentale și neguvernamentale, întregii comunități inter- naționale să condiționeze recunoașterea inde- pendenței statului ucrainian de soluționarea li- tigiiilor sale teritoriale;

5. CERE Guvernului României să inițieze de urgență tratative pentru a determina conduce- rea Ucrainei să renunțe la deținerea abuzivă a unor teritorii ce au aparținut dintotdeauna României;

6. CONSTATÎND că politica economică a gu- vernanților a dus la degradarea, acapărarea și înstrăinarea capitalului național, la reducerea forțată a prețului monedei naționale, la scăde- rea puterii de cumpărare a salariaților și pen- sionarilor, CERE înlocuirea întregului mecanism economic al așa-zisei reforme guvernamentale cu unul subordonat INTERESELOR CETĂȚENI- LOR ROMÂNIEI;

7. RECUNOAȘTE dreptul ȚĂRANILOR de proprietari ai pămîntului și întregului inventar agricol; DREPTUL SALARIAȚILOR ȘI PEN- SIONARILOR de proprietari ai întregului ca- pital din industrie, comerț și bănci; DREPTUL

tuturor cetățenilor la O PROTECȚIE SOCIALĂ REALĂ, asigurată de un stat bogat, din im- pozite echitabile;

8. CONSACRĂ obligația guvernanților de a fi SLUJITORII națiunii și nu propriilor ei, și le interzice orice acțiuni de îmbogățire în baza posturilor și funcțiilor încredințate de popor;

9. ATRAGE atenția că STATUL nu poate să fie oprimatorul poporului, ci numai GARANTUL drepturilor și libertăților cetățenești, în baza principiului: „Nu cetățeanul este la dispoziția funcționarului de stat, ci FUNCȚIONARUL DE STAT ESTE ÎN SERVICIUL CETĂȚEANULUI”, iar pe acest temel,

10. CERE Justiției României să-și facă da- toria și — ca PUTERE independentă în stat, în conformitate cu principiile programatice ale PROCLAMAȚIEI Revoluției Române — să cer- ceteze și să spună țării cine ne-a ucis copiii și părinții, frații și surorile la Timișoara, la București, la Brașov, la Sibiu și în celelalte localități ale României în cursul confruntărilor tragice din Decembrie 1989.

Marele Sfat al Țării DECLARĂ NELEGITIM pe orice reprezentant ales, care a folosit sau folosește PUTEREA în redată împotriva POPORULUI.

Dumnezeule MARE, ocrotește acest popor blind, bun, omenesc, pe spatula căruia stăpîniți de aici și de aiurea croiesc țări și-și zugrăvesc împărății, despre care lui nici prin gînd nu-i trece.

Ajută-ne Doamne să făurim O VIAȚĂ OME- NEASCĂ ȘI DEMNĂ PENTRU FIECARE în binecuvîntata noastră ROMÂNIE!

ADOPTATĂ PRIN CONSENS LA SESIUNEA MARELUI SFAT AL ȚĂRII DIN 21 DECEMBRIE 1991

Cît costă kilu' de cartofi în America

urmă cu cîteva zile, aflîndu-mă în- accelerat care circula în regim nor- : neîncălzit, neiluminat și întîrziat, avut ocazia să-mi întîlnesc un fost g de facultate, pe care nu-l mai vâ- m de cîteva ani buni. După obişnui- exclamații de bucurie și după o în- tare vizuală reciprocă: ai mai slăbit, i îngrăsat!... fostul meu coleg, care se de la cineva că am fost anul tre- în S.U.A., mi-a cerut nerăbdător să-i stesc cum a fost la americani, ce-am t, ce-am văzut, repede, că la prima r! Cîteva clipe am ezitat. Mă sim- ca un magnetofon pe al cărui y” se apăsase cu indecență, fără să verifice dacă era băgat în priză. Iar u eram în priză, în acel tren neîncăl- minat, cu prețul biletelor triplute. „... și lungul șir de bilbieli l-au ulămit pe ascultător. Am încercat explic cum am ajuns, cu ce oameni m întîlnit, dar fostul meu coleg m-a t plictisit: „Ia spune, cît e kilu' de ofi acolo?” M-am uitat blocat la el, auzisem bine întrebarea. „Cît e kilu' cartofi la americani?” a repetat aga- Am ridicat din umeri. „Cît ai stat

tu acolo?” — m-a luat la rost. „O lună”. „Și cît costă o piine la ei?” Iarăși blo- cat. Habar n-aveam ce să-i răspund. „Cum, mă, ai fost acolo și nu știi cît costă o piine?” Păi ce-ai făcut? De ce ai fost?” — m-a fixat iritat. Am în- cercat încă o dată să-i explic ce șansă am avut, un program al „Vocii Ameri- cii” pentru țările din Europa de Est... „La noi kilu' e șaptezeci de lei la par- ticular!” — I-am răspuns că știu. „Și aco- lo? Nu mai ții minte? Păi ai fost de- geaba acolo!” — a concluzionat fostul meu coleg. Afirmația sa m-a revoltat pe moment și drept pedeapsă m-am ho- țărît să nu-i mai povestesc nimic despre America. Pedeapsa nu l-a afectat. Mai tîrziu, după cîteva zile și în preajma aștererii acestor rînduri pe hîrtie, i-am dat dreptate: am fost degeaba în Ame- rica. Ce importanță are pentru populația acestei țări că în holul fiecărei instituții din America există un afiș ce-i anunță pe invalizi să lase portarului numărul camerei sau locul unde se vor deplasa în acea instituție, ca în caz de incendiu să fie evacuați cu maximă urgență? Ce importanță are pentru români că, din

zecile de telefoane publice pe care le-am verificat acolo în orice ocazie, nici unul nu are defect? Ce importanță are faptul că bătrînii americani arată mult mai în- grijii (poate au cosmetice, veți spune!) decît ai noștri? Ce importanță are pen- tru românii incolonați la mezeluri seni- nătatea cetățenilor americani? Nu are nici o im-por-tan-ță pentru acest popor înfometat, înghețat, dezamăgit. Iar cole- gul meu avea dreptate: să vii din Ame- rica și să nu știi cît costă kilu' de car- tofi, asta înseamnă că ai fost degeaba, adică ești prost.

Ceea ce mi s-a părut surprinzător în această întîlnire (și nu este un caz izo- lat!) este faptul că tînăra generație (în jur de 30 de ani) se maturizează cu ticurile și apucăturile unor generații de pensionari. Fostul meu coleg este inginer la o fabrică alimentară din Buzău. Este un fel de paznic la o echipă de munci- tori, le face pontajul, le întocmește fi- șele de salarizare, e inginer! Ca el, în România, sînt foarte mulți ingineri care nu-și practică meseria cu adevărat. Pen- tru că așa ne-a învățat partidul! Să ajungem la o diplomă, să ne dăm inte-

lectual... Mi-a mărturisit că citește cu interes „glumele” lui Vadim Tudor din „România Mare” și că Doina Cornea este o... N-am încercat să-l contrazic. Mi-a argumentat că toți colegii lui de la ser- viciu citeșc „România Mare”. În fond, fiecare e liber să citească și să mănînce cartofi cu piine. Aveam impresia că în fața mea se află nu un om tînăr, de seama mea, ci un pensionar nostalgic ce suspină după vremurile piticului, cînd se găseau de toate și nu te dădea nimănui afară din serviciu... Goana după cartofi și piine îl îmbătrînise peste vreme. Mul- țumim partidului!

Văzînd că nu știu să povestesc despre S.U.A., fostul coleg mi-a povestit cum și-a mobilat garsoniera, cum a dat spăgă la vinzătoare să-i dea o pereche de ghe- tuțe pentru aia mică, ce afaceri a făcut schimbînd niște dolari, m-a sfătuit că din scris nu se poate trăi în ziua de azi, că are de gînd să plece în Australia și să muncească un an, ca să se întoarcă cu dolari și că... La despărțire, n-am făcut obişnuitul schimb al numerelor de telefon.

PETRE BARBU ■

Anul cel bun al unui pictor — ȘTEFAN PELMUȘ

Tablourile lui Ștefan Pelmuș imi oferă cea mai bună ocazie pentru un comentariu în problema originalității. Pinzele sale sînt, în toate privințele, neconvenționale. Chiar și formatele sînt deseori neobișnuite — înalte și foarte înalte — fapt care te obligă să presupui o subtilă nevoie de sacru. Lumea de o pătură care a rușinat să-și impună atât de rapid propriile-i convenții încît, aduse în preajmă, lucrări cu certe calități ale confrăților — semnificative ca aport al generației — par atinse de banalitate. Imaginile create de Pelmuș sînt tot ce a produs mai înconfundabil arta tinerilor.

Originalitatea nu e talentul de a crea nemaivăzutul, ci mai degrabă capacitatea de a institui acest talent ca pe un lucru stăruitor reclamat de sensibilitatea unei comunități. Modernii ne-au deprins cu ideea că opera nouă trebuie să poarte o luptă ca să se afirme. De-a lungul veacurilor aflăm nenumărate cazuri cînd noutatea n-a dus nici un război. Biografiile unor artiști de seamă sînt exemplu de concordie, cu lumea, cu ei înșiși.

Nu-i mai puțin adevărat că, apreciate de un public luminat, de critici și, întimplare mai rară, de mulți pictori pinzele lui Pelmuș au așteptat, totuși, o vreme pînă să devină motiv de pasiune și reper de colecții. Pictura e accesibilă și, deopotrivă, dificilă. În fața ei ai ceva din jubilația matematicianului care, confruntat cu una din problemele insolubile ale domeniului, crede că el a găsit soluția. Ca să înțeleagă curînd că soluția îi scapă. Nu știu cum a pictat Pelmuș înainte de a picta astfel: în scris cu semne, inventar de forme născocite, panotie de hieroglife cu virtuți evocatoare, suprafață savant compusă, dar parcă atomizată pentru a masca efortul sintetic. Pentru că vin și eu din aceeași zonă geografică, desopăr ecouri din creația decorativă a țigurilor și mahalelelor, din meșteșugul împiedicării căruțelor, bunăoară.

Dacă înținem să vedem în fiecare metodă artistică consecința unui tip de studenție, a unei didactici, nu e tocmai ușor să discernem lecția profesorului Ion Sălișteanu și, în general, nici o altă lecție. Nu vād cine, în ce chip și cînd ar fi putut da stimulii pentru dezvoltarea unei concepții atât de singulare și atât de verosimile în unicitatea ei. Mă simt dator să remarc neașteptatul românism — dacă se poate spune astfel — al cromaticei și al imoiesiei. Tablourile de mari dimensiuni, mai cu seamă, fac efectul unei broderii țărănești, rafinate și cu o serie de invenții în motiv care o depărtează de tradiție. Distanțare care, așa cum știm, e cîteodată doar calea de a marca mai clar unitatea.

Arta lui Ștefan Pelmuș se adresează unui public de cunoșcători dar și unuia mai cuprinzător, chiar cînd uimirea trece uneori înaintea înțelegerii. Cu toate că nu o exprimă la fel, comentariile de pînă azi asupra calității creației lui Pelmuș, conchid asupra elaborării controlate, a farmecului atîtător al detaliului. Pelmuș pictează cu precizia, grația și inspirația caligrafului din cancelaria imperială. Cu autoritatea dobîndită după șapte decenii de meșteșug și ori franchetea pe care se însoțește experiența, Ion Muscăleanu spune că pictura e numai de două feluri: amuzantă și plictisitoare. Compozițiile lui Ștefan Pelmuș nu sînt niciodată plicticoase. Sînt misterioase fără ostentație, un fel de controlat parcă de o rațiune îndepărtată. Domnul dispune, omul înfaptuiește.

Expoziția de la Galeria ORIZONT indică un timp de așezare și vizoare. Fiecare artist are anul său cel bun, după care toate capătă un înțeles.

TUDOR OCTAVIAN ■

Avem destui poeți!

Titlul acestui articol nu este titlu, ci un test de inteligență. Cine a făcut greșeala să-mi dea dreptate — adăugînd eventual un comentariu de genul: „Sigur că avem destui, chiar prea mulți! Pe vremuri erau numai cîțiva, dar scriau ca lumea!” etc. — a primit zero puncte. Iar cine s-a simțit scandalizat și a hotărît pe loc să trimită o scrisoare de protest la revista Flacăra a obținut punctajul maxim. Este rușinos pentru un om al secolului douăzeci să creadă că se poate stabili un număr optim al poezilor de care are nevoie o țară. Numai Elena Ceaușescu mai gîndea așa. Ea a cerut la un moment dat să se... interzică debuturile și să nu mai fie primiți noi membri în Uniunea Scriitorilor, pentru că se ajunsese la un număr total — după opinia ei — prea mare. În realitate, niciodată acest număr nu poate fi considerat prea mare. Bine ar fi să avem cît mai mulți poeți (ca și scriitori, artiști, în general). Iar apariția fiecărui nou poet ar trebui să ne bucure, ca un eveniment fericit. Cînd înfloresc pomii primăvara, nimeni nu începe să se scarpine în cap și să se lamenteze: „Vai, ce ne facem, avem prea mulți pomii înfloriți!”

Este adevărat că dintre sutele de autori de versuri care există azi în România, mulți n-au talent. Talentul, de altfel, este o raritate pretutindeni în lume — ca și aurul. Dar tocmai de aceea trebuie să-l încurajăm pe cît mai mulți tineri să-și încerce norocul; în felul acesta cresc șansele să apară și autori cu adevărat talentați. Mai bine să publice cărți o sută de autori lipsiți de vocație decît să rămîna necunoscut fie și unul singur în mod real înzestrat.

Recent a apărut cartea unui asemenea autor, de o valoare remarcabilă. Se numește Romulus Brăncoveanu și pînă nu demult era un necunoscut. Volumul său de versuri — intitulat *A doua viață a lui D.Q.* și publicat la Editura Eminescu — îl impune, ca să ne exprimăm astfel, dintr-o singură lovitură. Poetul aruncă un vâl de frumusețe peste lumea din jur. Un vâl străvezu, care ne lasă să vedem decorul arhicunoscut, dar care în același timp îl și transfigurează, dîndu-i o culoare magică: „atî de ușor timpul se așterne peste oras. / măturătorii îl cără mirîndu-se, / mari bucăți de purpură înflorită / în mari tombo-roane cenușii, / și străzile, / ah! străzile / sfîrșesc în aceeași piață / cu un bărbat de piatră la mijloc”. (rezonanță).

Cu o siguranță plină de delicatețe este reabilitată poezia de dragoste. Romulus Brăncoveanu riscă să fie ridicol numai pentru a fi o clipă sublim: „cum stai cu un oarceaf învelită / aș putea să mă strecur ușor lingă tine / mai înții trupul pe urmă cu un foșnet subțire / sufletul mi-ar filfia pe buzele întredeschise / ca un fluture viu ținut între dinți” (cuvînt înaltele).

Într-o mizerabilă perioadă de... tranziție, în care sîntem năcăliți cu toții de proza vieții de zi cu zi, a venit, iată, un poet, un adevărat poet, ca să ne aducă aminte că mai există și altceva pe lume decît valută schimbată la colț de stradă și crizanteme degerate, cu douăzeci și cinci de lei bucata.

Nu avem niciodată destui poeți.

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Un festival al bunelor intenții

Dialogul României cu lumea intersectează, firește, traseele marilor personalități care au reprezentat-o de-a lungul timpului. Pe „meridianul” Muzică, un asemenea nume este și cel al lui Dinu Lipatti, a cărui strălucire legendară se asociază cu arta noastră în concertul secolului XX. Nimic surprinzător, ci mai degrabă un meritat gest de prețuire, iată ce înseamnă primul Festival internațional „Dinu Lipatti”. Locul ales — Sinaia — nu este legat în special de marele pianist, dar vadește dorința de a sporii valoarea culturală a unor spații și peisaje demne de a intra în circuitul internațional. Anul 1991 s-a încheiat deci într-o asemenea ambianță, oferind melomanilor perspectiva unor posibilități pe care, numai cu sprijinul organizatorilor principali — UNESCO, prin Comisia națională — o puteam realiza, forțele „propril” fiind parțial epuizate după ediția din această toamnă a festivalului enescian.

Ideea este, fără îndoială, bună și de aici începe descifrarea viitorului, cu o experiență pozitivă a inițiativei și multe învățăminte pe planul conținutului și organizării. Cred că Festivalul „Dinu Lipatti” va

trebui să devină un mare festival al pianisticii contemporane, reunind tineri și maeștri, găsind un loc „Premiului Lipatti” oferit de soția compozitorului și acordat, mai de mult, prin reprezentanța sa în România, doamna Lisette Georgescu. Greu de stabilit un semn de egalitate între valoarea pianistului și cea a compozitorului sau pedagogului, căci renumele este legat mai ales de inegalabilul interpret. Am înțeles aceasta în concertele de la Castelul Peleş, în concertele galelor tinerilor interpreți români sau de peste hotare, în simpozionul de muzicologie. Drumul realizării unui asemenea eveniment, pavat încă de acum cu bune intenții, mai are nevoie de eforturi pentru a nu se opri doar la o schiță sumară. Cum o facem, rămîne de văzut, pentru a oferi o imagine optimizantă a vieții noastre muzicale care se zbate încă — și poate pentru multă vreme — între ambiții, relații și dificultăți materiale. Adică se realizăm ceea ce spunea Dinu Lipatti, cu ani în urmă: „Nu vă slujiți de muzică, ci slujiți-o!”.

GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Sărmanele glezne scrîntite ale școlii de coregrafie

Un vestiar pentru 220 de fete: fără aerisire, fără dusuri, îmbibat de mirosurile substanțelor chimice depozitate în încăperea alăturată, de transpirație și de izul acela înconfundabil al sobolanilor care o zbughesc chiar și în timpul desăfurării orelor prin sălile de balet. Un vestiar pentru 70 de băieți: duhnînd și acesta, cu pereții prăbușiți, cu un comutator smuls, din ale cărui fire rareori poate fi aprinsă lumina fără să iasă scîntel. O cotă de gaze care nu trebuie depășită, sobele de decor și copiii care clăntănesc din dinți mai ceva decît spărgătorul de nuci. Piane distruse, uși dacă nu sfărîmate cel puțin găurite cît să poată fi spionate pîruetele balerinelor: săli de exerciții strîmte, frigorigice, devastate sistematic de elevii de culoare al Liceului de muzică „Dinu Lipatti”, în a cărui clădire se înghesuie și școala de coregrafie din București, agolînd într-o teribilă mizerie de ani întregi, fără fonduri speciale, fără prea multe speranțe.

Tot așa: nu de azi de ieri, pîutește deasupra acestei școli o aureolă neagră țesută de generațiile părinților care, aflați cu ocazia examenelor de treaptă în pragul infarctului, nu mai prididesc să susțoească cine primește, cine intră, cine trage sforile. Și vara aceasta, simfonია nemulțumirilor a reluat teme ceelebre (cutare a plății în cadouri, în bani, cutare este fiica, fiul cuiva, nu s-a intrat numai pe merit...), numele care au stat în centrul bănuielelor au fost însă diferite. Că lumea vorbește cîte-n lună și-n stele este știut. Totuși, răsfoind în prezenta emoționată a directorului, doamna Maria Costa, și în aceea persuasivă a inspectorului de specialitate, documente școlare (catastroze, lucrările de la proba de limba română, situația la probele de

coregrafie din vară) am întîlnit coincidențe izbitoare.

Moștenirea familiei Ceaușescu

Tocmai Alina Cuptor, fiica profesoarei de balet din același liceu, are în trimes-trul doi al clasei a VIII-a o notă transformată energic în 10, stampilată, semnata după regulă, la dans românesc. Apoi, tocmai Cătălin Opaschi, fiul consilierului iliescian (același despre care conțestatul director adjunct Constantin Marinescu a făcut imprudenta de a mărturisii că îi este prieten), a primit la istorie un 7 peste o stersătură nestampilată, dar vizibilă, la geografie și chimie, cu 4 și 5 — medii ale primelor trimestre, în cel de-al treilea abia în ultima săptămîină a obținut notele care să-l salveze de corijenta anuală, iar la treaptă a reușit performanța unui victorios 8,50 la dans românesc, chiar dacă, la aceeași materie, de-a lungul întregii clase a VIII-a nu a putut depăși nivelul notei 6.

În plus: tocmai Stefania Bănică, fata cunoscutului prim-balerin al Operei, fost profesor al școlii, a scăpat ca prin urechile acului de corijențe finale la matematică, biologie, fizică, română, chimie, tot în ultima săptămîină de cursuri. Și pentru că nu aduce anul ce aduce ceasul, dacă media încheiată după trei trimestre a fost 6,33 la dans clasic și 5,33 la cel românesc, în examenul de treaptă urcă la 7,50, atît pentru unul cît și pentru celălalt. Iar Mihaela Brînda, suspectată de regim preferențial datorită funcției deloc neînsemnată a tatălui din Ministerul Agriculturii, la același dans românesc reușește saltul de la 6 pe linie la 9 în concursul de admitere: în timp ce Larisa Cazacu, simplu cetățean, chiar cu medii

care nu au coborît sub 8 de-a lungul a multe trimestre școlare, în examen primește cu severitate de fier abia 5 și ceva, neizbutind, desigur, să treacă probele de aptitudini.

Nici lucrările scrise susținute după e-

tapa eliminatorie nu au scăpat de hora îndrăcită a zvonurilor potrivit cărora oameni buni au avut grija să intre în sălile de examen după anunțarea subiectelor și să dicteze niscavla statului ajutătoare. Și la drept vorbind, dacă cercetezi tezele

Robespierre sau avangarda teatrală

AM ALES CU PREMEDITARE să discut acum, la început de an, despre teatrul din Sibiu și despre regizorul Iulian Vișa. Ce s-a petrecut acolo într-o zonă fenomenelor spectaculoase. Avangarda teatrală românească și-a găsit locul la Sibiu. Nu printr-un decret al Ministerului Culturii, nu prin circulare. Pur și simplu prin întoarcerea lui Vișa.

Acum opt luni Iulian Vișa a revenit din Danemarca. Dorința lui era să monteze din nou la Sibiu. Știa că au plecat mulți oameni valoroși din vechea trupă. Știa că în decembrie '89 au ars atelierele. Nu bănuia însă că acum teatrul arată ca o gară părăsită și că un duh rău bintuie în jurul lui pentru a-l sufoca. (Duhul acesta are numele lui Romeo Trifu, subprefect, șef FSN pe județ și vechi militant în securitate.)

Vișa s-a încăpăținat să rămână cu riscul de a-și neglija propriul său teatru din Copenhaga. Mai mult, a schimbat fizionomia teatrului din Sibiu. A dublat suprafața scenei (puteam spune că teatrul a devenit o scenă). A vopsit pereții în negru, creând un spațiu tipic pentru experiment. A introdus o disciplină de fier (oamenii erau plătiți pentru cit munca în teatru, nu pentru cit stăteau). A început antrenament corporal și vocal pentru reprofesionalizarea actorilor. (Vișa face parte din școala teatrală a lui Grotowski și Eugenio Barba. La fel ca ei condiția fizică a actorului și inteligența de a improviza țin de abc-ul profesional.)

Din start el a fost sprijinit cu fanatism de doi actori, Virgil Flonda și Constantin Chiriac. Asta nu a însemnat că regimul lor a fost mai blând, ba chiar din contră. În jurul acestui nucleu s-au alăturat apoi și alți interpreți, pentru că au intuit că acolo se petrece ceva. În culise, lui Vișa i se spune Robespierre. Chiar ghilotina nu a apucat să o folosească, dar în decembrie a scos două premiere evenimente: „Cartoteca” și „Chang Eng”.

MERITA SĂ VA LUAȚI DELEGATIE la Sibiu pentru a vedea aceste spectacole. Nu am spațiu nici măcar pentru o analiză succintă, dar câteva lucruri trebuie totuși spuse. În spectacolele lui Vișa foarte mult contează suprafața de joc. Cu mare atenție sînt gândite costumele actorilor (cel mai adesea într-o cheie grotescă). Alături de puținele elemente de decor ele fac parte din metamorfoza spectacolului. Se inventează debordant, se evită cu grijă clișeele. Cel mai

mult contează expresia scenică. Spectacolele par o simfonie a mișcării, fără lungimi inutile și fără repaas.

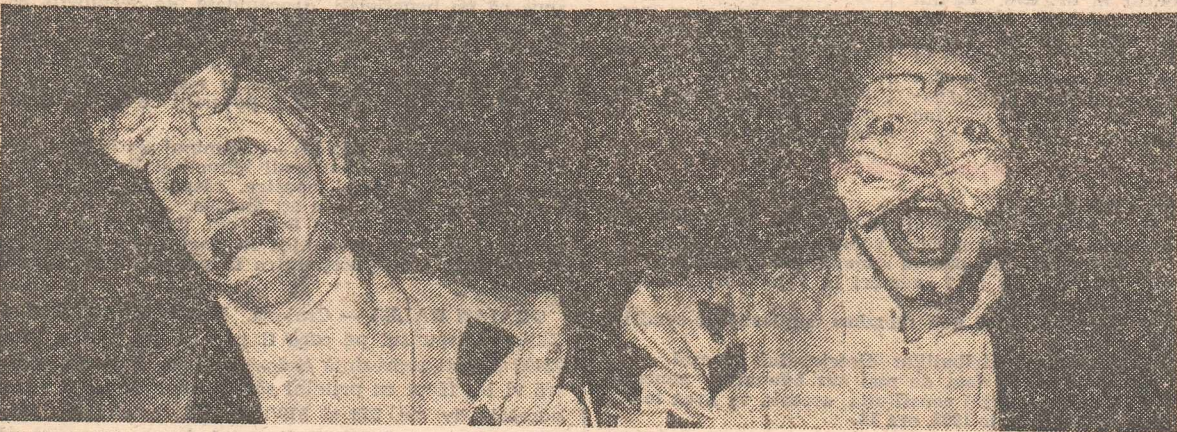
„CARTOTECA” este un spectacol deschis. Când intri în sală actorii joacă deja, când părăsești sala ei continuă să joace. E ca un spectacol fără început și fără sfârșit, care pentru o vreme te asimilează și pe tine. Piesa a fost scrisă în '58-'59 de polonezul Rózewics iar acțiunea ei este aparent inconsistentă: El, personajul, este în duminica lui liberă și nu vrea decât să stea pe pat într-o inactivitate plăcută. Neașteptat, camera o invadează de tot felul de apariții, rude vechi cunoștințe, oameni întâlniți în realitate sau doar în coșmar. Camera devine un soi de Lipscași colorat, halucinant. Harababura este savant regizată. Invadatorii pătrund printr-o spărtură a patului, dau năvală prin ușile dulapului. Toți oamenii aceștia vorbesc dar nu-și zic nimic, fiecare e izolat cu povestea lui pe care nu are cui să o spună.

„CHANG ENG” este scrisă cu nerv jurnalistic de scriitorul suedez Göran Tunström. E povestea celor doi siamezi Chang și Eng, personaje care au existat în realitate. S-au născut în 1811, au plecat cu un circ spre America. Au devenit celebri. Cu banii cîștigați și-au cumpărat o fermă. S-au căsătorit cu două surori. Au fost opriți să-și facă operația prin care să se separe unul de celălalt. Chang a devenit alcoolic, războiul i-a ruinat. Au încercat să revină pe scenă dar au fost fluierați. Au murit unul lipit de celălalt.

În programul spectacolului este dată litografia celor doi siamezi și e remarcabilă performanța lui Virgil Flonda și Constantin Chiriac care și-au construit personajul conform acelei imagini-document. Timp de trei ore jumătate ei joacă lipiți, fără nici un soi de legături, doar tehnica de joc. Trebuie spus că în cele două spectacole sibiene toți actorii sînt buni. Aici se află marea surpriză.

Subiectul este o provocare: Chang Eng este un monstru sau o ființă umană? Fiecare personaj răspunde într-un anume fel. Intensitatea acestor voci e dozată de regizor: cei care se abat de la regulă trebuie acceptați așa cum sînt. Preocupat de aceste nuanțe, Vișa nu uită nici o clipă că ideile spectacolului ajung la noi prin cuvinte dar, mai ales, prin joc.

AURELIA BORIGA ■

CULTURA

Micul genocid muzical

În ce (mai) investește Orfeu?

În nimic. Sau aproape nimic.

Spirala tot mai delirantă a prețurilor este, pesemne, la fel de necrutătoare cu toți artiștii: scriitorii nu mai au hirtie, prețul prohibitiv al pietrei, marmurei și lemnului au făcut ca și sculptorii să rămână fără „materie primă”; probabil că nici pictorii nu stau mai bine odată cu scumpirea vopselelor și a chiriilor pe ateliere. O categorie aparte o formează muzicienii care au toate șansele să intre și ei în „șomaj”. Instrumentele muzicale au ajuns, și ele, în cele mai multe cazuri, la prețuri exorbitante. O vioară din oile mai banale, în funcție de tipul de fabricație, a ajuns să coste între 3.500 de lei și 4.000 de lei. O combină muzicală SHARP SG — 160 X în stare de funcționare bună (și am intrat, astfel, în gama „școlilor” profesionale) este în stare să atingă o cotă de 130 dolari americani. O 123 germană cu 50 de coarde poate avea ca preț orientativ 10.000 lei. Un set complet de tobe electronice cu 6 module — nici mai mult, nici mai puțin decât 90.000—100.000 de lei. Nici pianistii nu stau mai bine, dimpotrivă; în vremurile restriștii de bani, un pian e o avere. Să înveți să cînti la pian e un privilegiu; un mit inaccesibil. Vom mai avea pianisti reductibili atît timp cît prețul unei pianino Blüner, spre exemplu, se ridică la suma (orbitoare pentru un om obișnuit) de 220.000 lei? Un acordeon Welmeister nu cîntă mult sub „octava” a 25.000 lei. Pentru melomanii înrăiți, ascultatul în condiții rezonabile costă: o pereche de boxe „Pioneer” de 100 de W ajunge la peste 100 de dolari. O combină muzicală SONY înzestrată cu amplificator și boxe, nouă, atînge, în general, un preț peste 20.000—25.000 lei. În cazul cînd instrumentele sînt capabile de performanțe și ai șansa de a da peste o asemenea comoară, trebuie să bagi mina adînc în buzunar: 200 de dolari pentru o vioară chinezească, 100 de dolari pentru o alta de fabricație germană. Nici stațiile de amplificare nu se lasă mai prejos: la puterea de 200 de W, să spunem, pot ajunge la valoarea „sonoră” de 150.000 de lei. O altă problemă o constituie chitarele electrice; prețul celei mai modeste pornind de la 10.000 de lei, probabil că chitariștii noștri vor pleca în bejenie. Un capitol aparte: orgile. O orgă marca YAMAHA PSR3, cu tot cu reverb electronic, costă la ora actuală cel puțin 75.000 de lei. O orgă ceva mai evoluată, YAMAHA semiprofesională în cinci octave, atînge suma orientativă de 120.000 de lei și mai mult. Să nu le rămînă muzicienilor decît un singur lucru de făcut: să joace numai după cum le cîntă „ursul” pieței?

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Portret al maestrului la ananghia

● Din 1965 — profesorul școlii, după șase ani fără strălucire pe scena Operei ieșene.

● Fiind șef de catedră la coregrafie vreme de aproximativ 20 de ani (nici domnia-sa nu a putut preciza la cîntăma perioadă), apare obsesiv în comisiile de examen (concurs de admitere în clasa a IV-a, examenul obligatoriu la sfîrșitul fiecărui an de studiu, treapta I, treapta a II-a).

● Cuvîntul său a fost și este literă de lege pentru orice solistică în spectacolele dansate de elevi pe scena Operei, la orice selecție pentru concursurile naționale și cele internaționale.

● Pînă în decembrie 1989 în relații de fructuoasă colaborare cu fata fostului prim-secretar de Constanța, Ana Vilcu. Profesoară de coregrafie fără să fi dansat nici măcar o vară, deseori în aceleași comisii de examene din școală, o vreme la conducerea catedrei de specialitate și la nevoie ziua cea bună care îl ajută pe voinicul din poveste să-și recapete mantia și sceptrul (în vara lui 1987 dl. Marinescu a fost destituit prin votul secret al colegilor adunați la sedința condusă de inspectorul general al învățămîntului, Jinga, și stîrnită de memoriul profesorului Sergiu Anghel care semnală abuzurile ale superiorului cu pricina; doar peste cîteva luni însă, este redat tronului, prin altă sedință, fără inspector, dar cu încheierea semnificativă a fiicei primului-secretar Vilcu: Deci tovarășul Marinescu a fost repus în funcție, să se înțeleagă bine!)

● Nu i se contestă nici meritele de tehnician, nici acelea de muncitor destoinic. Tocmai pentru aceasta i s-ar recomanda exact ceea ce nu face: să se limiteze la băieții de vîrstă gimnaziului (de altfel, în perioada cit Ester Maghiar, o personalitate de aur a coregrafiei românești, a fost directoroarea școlii, profesorul Marinescu nu a avut decît clase mici). Astăzi, fiind domnia-sa director adjunct de specialitate, mărturisește fără să se îmbujoreze: Dacă plec eu, se dărîmă școala!

Fără ezitări democratice, piinea și cutitul le păstrează și le minuieste în așa fel încît grupele de balet au fost și sînt repartizate cam după unica sa inspirație; iar despre colegii ținuți ani de zile în șah cu posturile de suplinitori, tratați mai ales drept subalterni și muștrului fără menajamente ori de cîte ori se ivește măcar un pretext, nu e greu de înțelese ce convingeri nutrește: „Degeaba se plîng unii că monopolizez elevii buni, că nu-i las și pe ei să lucreze pentru repertoriu... Dacă nu fac eu, cine să facă?”

Să moară și lebedele vecinului!

Greu de uitat este și spiritul de sacrificiu dovedit de domnul profesor în vara lui '90, cînd Robert Bertier, președintele Uniunii pentru tîneret, a selecționat pentru „întîlnirile internaționale ale dansului” cam 30 de elevi din școală, dar nu a considerat obligatoriu să-l invite și pe

dl. Marinescu. În această situație, domnia-sa, trăind un răscăltor sentiment de persecuție (ce-i drept, lucrase cu unii dintre elevi), nu s-a codit; să-i avertizeze ba pe coridoare, ba telefonîndu-le acasă: Aveți grijă cu plecarea asta... iar în cele din urmă i-a convocat pe toți într-o sedință patetică la care i-a întrebant amenințator: Așa-i că nu vreți să mergeți fără mine? Așa-i, au răspuns bieții ucenici, pe care nu i-a putut lerta pentru că totuși au plecat în Franța și au făcut să se audă pe acolo și despre România.

Povești la gura sobei

Însă mai neliniștitoare decît orice este faima de profesor pe care îl induioasea darurile substanțiale, banii, atențiile. Dacă vine vorba despre unele ca acestea, domnul Constantin Marinescu răspunde netulburat: Cine spune că primesc, să dovedească!

„Subsemnata Nicolae Manuela, domiciliată în strada Laborator 128 A, bloc 39A, sc. I, et. VI, ap. 38, salariată la Societatea „Troaderu” în funcție de barman, vă aduc la cunoștință următoarele:

În anul 1989, fiica mea, Delia Cristina, trebuia să susțină examenul de specialitate. Deoarece se afla într-o stare deosebită din punct de vedere al sănătății, m-am temut că nu are șanse să obțină notele de promovare și, cunoscînd influența domnului Marinescu, am crezut că poate pune o vorbă bună. I-am scris o scrisoare pe care i-am înmînat-o personal. Apoi, după o convorbire telefonică, ne-am întîlnit la restaurantul Buda-pesta unde i-am dat suma de 10.000 de lei. Am crezut că dl. Marinescu va ține cont de acești bani și la examenul de treapta I din 1991 cînd nu am avut ce să-i ofer și cînd nu speram mai mult decît o apreciere obiectivă a fiicei mele.”

Desigur, această declarație pe care o păstrăm la redacție nu este o dovadă zdrobitoare. Precum nici afirmația Anei-Maria Vretoi, recunoscută prim-balerină, care în 1990 a văzut de la o fereastră a Operei, și nu era singură, cum mama elevei Despina Hossu a depus o sacosă burdușită în portbagajul mașinii dlui Marinescu.

Probă neîndoielnică nu este nici frumoasa afacere a racolării fetelor din promoția 1981 pentru o plecare cu dansuri de cabaret prin barurile Greciei, de care s-a ocupat nora fostei profesoare de biologie, fostă secretară de partid, tovarăsa Nicolae. S-au făcut repetiții în sălile de balet clasic pe care fetele le-au părăsit pentru totdeauna, împotmolindu-se, escrocate de impresară, prin țara celor trei Grații. Șef de catedră plenipotențiar, dl. Marinescu nimic n-a știut nimic n-a auzit, nimic n-a primit la așa contract?

Tot ce-i lipsește bietei școli de coregrafie, cu internatul ei unde nu e caldura, nu e apă, nu e mîncare, dar acuză acuz se va scumpi la 3.000 de lei pe lună cazarea, cu paragina și sărăcia de cenușăasă veșnică, tot ce-i mai trebuie ca să-și frîngă definitiv gleznele este tocmai această groasă perdea de fum. Care, să nu-i fie cu bănat, nici mîritului Inspectorat școlar, nici altora, arată că undeva prin apropiere pilpue un foc tăl-nic.

OLTEA MUTULESCU ■

de limba și literatura română, ori cazi în bănuiala de mai sus, ori admiti că un irezistibil curent telepatic a străbătut îndurările de bănci: pentru că avînd de înstruit fraze după o anume schemă gramaticală, ca un făcut, foarte mulți candidați au gîndit și au scris absolut aceleași cuvinte sau halucinant de asemănătoare!

Cel mai vorbit dintre pămînteni

Rumoarea de la ultimul concurs de treapta I nu s-a născut chiar din senin. De vreme ce, cînd se formau grupele de balet, este știut, s-a ajuns și la tirguiele de solul: tu o ai pe cutare, fiică de a-prozarișt, dă-mi-o mie pe cutare, fată de marinar; dacă de la examenele susținute la sfîrșitul fiecărei clase destui profesori ies nu numai cu bratele încărcate de flori și fursecuri, ci și cu sacosele dol-dora măcar de sprayuri și săpunuri; dacă înșiși părinții își recunosc vinovăția de a se fi luat la întrecere care oferă cel mai grozav cadou; dacă orgoliile sînt nealterate, însă distincții la concursurile internaționale școala de coregrafie nu mai obține cam demultisor, iar ultimele generații de absolvenți vădesc un nivel întristător de modest; dacă este notoriu cazul Rodica Geantă care n-a reușit să cîștige măcar un loc în ansamblul Operei, desi în timpul liceului a fost ridicată la rang de vedetă (zice-se că mai ales datorită eforturilor materiale deosebite pe care familia a știut cui să le închine)...

De altfel, numele care revine cel mai des în suspinele părinților este cel al profesorului Constantin Marinescu. Despre care și elevii ar avea destule de spus, însă nici unii, nici alții nu se arată în general dispuși la dezvăluirea identității (una din mamele pe care le-am căutat a povestit cu revoltă că în anul de treaptă al fiicei sale, respinsă, i s-a cerut prin intermediul dirigintei un video pentru maestrul, dornic să o și mediteze pe elevă, dar a insistat speriată să nu-i fie publicat numele deoarece cum poate dovedi așa ceva?; alta a refuzat să discute, sperînd probabil reînscriserea copilei mai tîrziu, într-a zecea; și niște absolvenți și-au amintit cîte ceva, dar o soră, o nepoată, o verișoară încă sînt în școală, vor susține examen și „toate drumurile trec pe la Marinescu”).

Curier juridic

NICU PADURE, com. Cosmești, jud. Galați: Decretul de care ne scrieți a funcționat o perioadă de timp, dar acum nu mai este în vigoare. Ca atare, nu mai puteți beneficia de prevederile sale, ci numai de Legea nr. 3/1977, după care acordarea pensiei pentru limită de vîrstă și munca depusă se face, la cerere, la 60 de ani.

COSTICA TULBURE, București: Potrivit art. 2, alin. 1, lit. „c” din Hotărîrea Guvernului nr. 399/1991, Subsecretariatul de Stat pentru Problemele Victimelor Revoluției din Decembrie 1989 are, ca atribuție, asigurarea medicamentelor necesare potrivit prescripțiilor medicale.

CONSTANTIN VLADU JIANA, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți: Cazul dv. nu poate avea vreo legătură cu Constituția sau guvernul, așa cum pretindeți. Este o problemă personală, de a cărei rezolvare, printr-o hotărîre judecătorească, sînteți nemulțumit. Folosiți însă toate căile de atac legale (recurs, recurs extraordinar, revizuire) pentru reformarea acesteia, dacă nu corespunde adevărului.

MARIANA STURZU, București: Ați plătit mai mult, fiindcă, potrivit Hotărîrii Guvernului nr. 547/1991, taxa de abonament a fost desființată, fiind instituită taxa anuală pe audiovizual în sumă de 700 lei pentru o familie, plătită în tranșe egale trimestriale.

ZOLTA TOLOIAN, com. Cărnăet, jud. Bihor: După datele pe care ni le furnizați, aveți dreptul la ajutor de șomaj, potrivit art. 2, alin. 1, lit. „c” al Legii nr. 1/1991. Numai că necerind-l la timp — la data încetării contractului de muncă — acesta nu mai poate fi plătit retroactiv.

VICTOR PETRUCA, Piatra Neamț: Folosiți calea legii, adică la care aveți dreptul. Formulati un memoriu și solicitați Procuraturii Generale, declararea recursului extraordinar.

CORNELIU OLTEANU ■

Plingere de tată

Sînt muncitor la Fabrica de nasturi de pe strada Compozitorilor, sector 6, București, și vă scriu următoarele:

Pe o străduță ce dă în strada Compozitorilor, chiar în fața Fabricii de nasturi, este Școala 203, Iarna se întunecă devreme și mulți copii termină

cursurile la ora șapte. Acești copii sînt atacați de alții mai mari care le iau ceasurile de la mînă, stilourile și tot ce au la ei. Ba mai mult. „Atacatorii” îi supun pe școlari și unor scene șoc. Au spînzurat un cîine de poarta școlii, au tăiat burta unei pisici etc. În fața acestor situații ne scandalizează nepăsarea conducerii școlii care s-ar fi putut îngriji ca străduța pe care se găsește

școala să fie mai luminată, să existe un paznic care să scrotească copiii la plecare sau chiar să la legătura cu poliția al cărei sediu este la o palmă de loc. Desigur, nu sîntem noi în măsură să o învățăm pe doamna directoroare a școlii sau pe celelalte cadre didactice ce ar trebui să facă în recreații sau după terminarea orelor, dar credem că prin rotație s-ar putea face și supravegherea elevilor și ar mai exista timp și pentru cafea și țigări. Ce se va întîmpla dacă vor fi agresati chiar dinșii? Cînd copiii strigă pe stradă că sînt atacați, noi, oamenii de pe drum, alergăm să-i scăpăm. Sînt tată de copii și mă doare cînd văd ceea ce se întîmplă. Poate dumneavoastră îi veți trezi la realitate și, astfel, vor lua măsurile ce se impun.

(Vasile Gheorghe, muncitor)

Redacției revistei „Flacăra”

Domnului redactor șef
Ion D. Goia

Referitor la articolul: „De la Garda de fier la Garda financiară” publicat în nr. dvs. 51 din 18 decembrie 1991 sub semnătura d-lui PAUL VINICIUS, concret la partea din articol în care se face referință la persoana mea, doresc să fac unele precizări:

Nu sînt nepot de frate al generalului Hortopan așa cum se susține în articol și nici măcar rudă, numele reprezentînd o coincidență.

Deci, pe cale de consecință, este evident că între numirea mea în funcția de comisar general adjunct al Gărzii financiare și generalul Hortopan — cu care, repet, nu sînt rudă — nu există vreo legătură.

Această asociere are la bază, după părerea mea, fie imaginația, fie dorința de dezinformare a opiniei publice.

În scopul restabilirii adevărului, considerînd totuși cele întîmplate o regretabilă greșeală a d-lui redactor PAUL VINICIUS, vă rog a publica în primul număr al revistei dvs. o dezmințire față de cele relatate în legătură cu persoana mea.

Pentru clarificarea problemei, vă stau la dispoziție.

Radu-Stefan Hortopan
Comisar general adjunct al Gărzii financiare

IMPORTANT!

Datorită numărului impresionant de scrisori, cîștigătorii concursului nostru cu mari premii „Aflați cine-i criminalul !”, vor fi desemnați de o comisie care-și va începe activitatea în zilele următoare. Premiile sînt oferite de firmele Adagrium, Abtech, Delta Design, Romtrust Inc. și MEL Computers.

— Cam așa am înțeles eu că trebuie să arate o „curbă de sacrificiu”...

Poșta redacției

OCTAVIAN LUCHI — com. Săuț, jud. Bistrița-Năsăud, cod. 4533: Domnule Luchi, scrisoarea dv. prezintă multe neclarități. Totuși, ne-am adresat „Asociației naționale a veteranilor de război” care ne-a spus că nu beneficiați, deocamdată, de drepturile rezervate veteranilor de război, dacă în perioada războiului ați luptat în armata maghiară, deși ulterior ați fost internat în lagăr, în Germania. Vă sfătuim să rugați pe cineva să ne scrie la redacție după ce îi arătați Livretul militar și îi povestiți ce ați făcut între anii 1940—1944.

GHEORGHE D. DINEL — Căminul de bătrîni, Pitești, jud. Argeș: Ministerul Muncii și Protecției Sociale, urmare adresei noastre, răspunde prompt și favorabil cererii pe care ați făcut-o.

PETRU JURCA — sat Boz, com. Branișca, jud. Hunedoara: Vă vom comunica în paginile revistei data și modul în care puteți intra în posesia Almanahului „Flacăra”.

TRAIAN BALEA — Craiova, **IOAN MARACIUC** — Zalău: Răspunsul pe care îl primiți din partea U.M. 02405 Pitești reprezintă cadoul pe care redacția noastră vi l-a făcut cu prilejul sărbătorilor de iarnă: „La adresele dv. nr. 578 și 579/18.11.1991, privind pe Măraciuc Ioan și Balea Traian, vă facem cunoscut că li s-au înaintat certificate cu situația solicitată, cu nr. 44495 din 25.11.1991 și 25608 din 10.12.1991”.

ELENA GRESCU ■

CONVOCARE

Consiliul de administrație al societății **PUBLICATIILE FLACARA S.A.**, înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului al municipiului București sub nr. 140/5888/04.07.1991, cu un capital social subscris și vărsat de 1 250 000 lei, convoacă adunarea generală a acționarilor în ziua de 14 ianuarie 1992, ora 13, la sediul său din București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, avînd următoarea ordine de zi:

1. Aprobarea majorării capitalului social, de la 1 250 000 lei la 2 500 000 lei;
2. Aprobarea proiectului de activitate și a bugetului de venituri și cheltuieli pentru trim. 1/1992;
3. Aprobarea structurii organizatorice, a numărului de posturi și a limitelor de salarizare a personalului

societății:

4. Aprobarea extinderii competenței consiliului de administrație în domeniul volumului investițiilor;
 5. Reducerea numărului membrilor consiliului de administrație de la 7 membri la 5 membri și realegerea acestuia;
 6. Alegerea unui nou membru supleant al comisiei de cenzori;
 7. Aprobarea atribuțiilor directorului general.
- În cazul că la data de mai sus adunarea generală nu va putea fi legal constituită, aceasta va avea loc în ziua de 17 ianuarie 1992, ora 13.

Președintele consiliului de administrație,
George Arion
Membru al consiliului de administrație,
Ion D. Goia

COMPACT ȘI VERSATIL XEROX 5017 este o soluție compactă, eficientă și avansată tehnologic pentru problemele dumneavoastră de copiere. Operarea este simplă în însăși. Facilitățile automate vă economisesc timp. Inovațiile din proiectare, cum ar fi tăvile din hirtie ce se încarcă frontal, vă economisesc spațiul din birou și vă asigură un acces mai simplu la copiator.

PE SCURT, CUMPĂRAREA UNUI ALT COPIATOR CONSTITUIE UN RISC INUTIL.

REPREZENTANTA PENTRU ROMANIA

Complex Hotelier București — Corp D
Telefon : 120053
Fax : 12 00 54

AREXIM S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer București, Bd. Republicii nr. 64
Telefon : 14 81 25 Fax : 14 98 34
ROMTEAM SOLUTIONS S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer București, str. G. Berthelot nr. 35
Telefon : 13 43 73 Fax : 15 33 36

ESTICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Brașov, Piața Teatrului nr. 2
Telefon : 921-19563 921-19052
Fax : 921-50264

ALFASOFT S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 34

Telefon : 996-15881.
Fax : 996-15881

GENERAL SERVICE S.A.

Rank Xerox Authorized Dealer Bacău, Pasajul Revoluției nr. 8, etj. 2.
Telefon : 931-46642

FIBA IMPEX S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Ploiești, str. Maramureș nr. 12
Telefon : 971-24717
Fax : 971-26868

TOP EDGE ENGINEERING S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Craiova, str. Constantin Brâncuși nr. 5
Telefon : 941-76530
Telex : 41284

COMPIEST ANVICO S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Tg. Mureș, Piața Teatrului nr. 12
Telefon : 954-16644
Fax : 966-18928

COMSER S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Hunedoara, str. Revoluției nr. 5
Telefon : 957-12538
Fax : 957-11919

UNIVERSAL I.D. S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Iași, Sos. Păcurari nr. 34, bl. 555
Telefon : 981-64769
Fax : 981-55043

FIBA (Nord) S.R.L.

Rank Xerox Authorized Dealer Suceava, Bd. 1 Mai nr. 10

Voit sau nu, noi, românii, sintem gata să batem toate recordurile. Asta așa, pentru-a ne alunga monotonia... Că pînă mai ieri am probat fratrificul, dezbinarea și delațiunea fără urmă de sentimente, pare să nu fi fost destul. Iată că mai nou (din fericele nici pe departe tot atât de grav) sintem în stare să ne spargem de capete pînă și oale străine, cu la fel de puține remușcări. Premiera (?) despre care va fi vorba mai jos e legată de doi reprezentanți ai mass-mediei noastre care — din nou, voit sau nu — au susținut jocurile oculte, de interes, ale unei firme italiene prea dornice de a se afirma cu orice preț pe piața românească. De neiertat e faptul că respectiva firmă, concurenta altei onorabile firme, a știut să fie atât de abilă încît să scoată castanele din foc cu miinile noastre. Atîta vreme cît din scandalul cu pricina (declanșat la Societatea Comercială „Stofe Buhuși” S.A. de un gazetar de provincie și trimbițat cu scrupulozitate în toată țara de omniprezența noastră Televiziune) au ieșit terfelii bine tot românii noștri, nici subiectivitatea și nici lipsa de profesionalism nu pot ține loc de scuze. Gafa (cum blind s-ar putea spune mîgării în sine) rămîne, în ansamblul ei, cu totul impardonabilă. Nici miza pe amnezie, nici micile „reparații” tardive de genul „dreptul la replică” nu prea mai fac două parole.

Cu ce ne-am ales? Cu nervi, cu bani vinturați și reputație stîrbită. Vom avea tăria să le trecem cu vederea?

Din moment ce acreditivul a fost deschis în favoarea firmei „Giobe”, iar banca prin care a început să se deruleze contractul a trecut la plata utilajelor pe măsură ce se recepționau acestea (conform clauzelor), dl. Vasile Bourceanu s-a ofensat și a trecut la atac. Atac care, logic, n-a fost unul din acele atacuri fair-play. Loviturile (sîb centură, evident) au început să curgă din toate părțile. Gelozie fățișă, ce mai...

Ofsăid, „Pur și simplu”!

Prima ofensivă rinduită de pizmașul reprezentant al firmei „DITTA-ITEX” a vizat presa scrisă locală. Dl. Vasile Bourceanu s-a prezentat cu o falcă-n

struguri... Fapt e că dl. Avram s-a lansat urgent într-un percutant serial-rechizitoriu la adresa contractului între partea română și firma „Giobe”. În numerele 16/8.10.1991 și 17/9.10.1991, sub titlul „Cum să-ți viri capul în laț”, dl. Liviu Avram a pus la zid sub tirul necruțător al „argumentelor” pre-fabricate, întregul demers contractual, făcînd în același timp tîndări firma „Giobe”, concurenta cu totul „incomodă”.

Urmările? În afară de stupoare, de nervi măcinați și de silă, mai nimic. Societatea „Stofe Buhuși” S.A. a-nghițit (?) vrînd-nevrînd și sarea amară a calomniei, pe care ulterior a încercat zadarnic să și-o spele printr-un derizoriu „drept la replică”.

București... unde credeți? Exact la redacția „economic” a Televiziunii Române — din ce în ce mai libere! A urmat aceeași arie-hectar de calomnii „scenarizate” (finanțate?) de... partea interesată. A urmat deplasarea în viteză a echipei de la „economic” pe teren, taman la Buhuși, și — prin grija expresă a dnei Florica Rădulescu — reportajul d'uzat pe post în data de 23.10.1991. Care reportaj, realizat în nota caracteristică bineștiută, a „înferat” și „combătut” ca la carte. Dl. director Ion Irofe pune punctul pe „i”: „S-a afirmat în emisiunea „Studioul economic” din 23.10.1991 că S.C. „Stofe Buhuși” S.A. ar fi încheiat un contract păgubitor (subl. n.) cu firma „Giobe” din Italia privind achiziționarea pe valută a unor mașini de țesut recondiționate. În mod cert, telespectatorii s-au așteptat să audă argumente. În locul acestora, problema a fost prezentată cu afirmații neprobate; ba mai mult, explicațiile directorului de producție au fost cenzurate în mod nepermis, eliminîndu-se totemul argumentele care au stat la baza contractului, ca să nu mai vorbim de faptul că surrăunind textul în care se critica investiția peste imaginile mașinilor de țesut vechi, care se înlocuiesc, telespectatorul rămînea cu imaginea că totemul acestora se achiziționează”. (subl. n.).

Fără comentariu. După mai bine de o lună, „romani” în repetate rânduri, TVR a catadicsit, în fine, să ofere un spațiu pentru replică directorului Societății din Buhuși Cîrîin telespectatorii dîn 23 octombrie vor fi apucat să urmărească și acest „epilog”. Dumnezeu știe...

Una peste alta, fantele acestor au fost. Italienii își vor vedea de-ale lor, desigur, mai mult sau mai puțin nefericiți. Important e că noi — mereu noi! — am ieșit dintr-un scandal pe gratis dintr-un scandal ieftin. Meritam așa ceva? În fond, ce-și face omul cu mina lui...

CRISTIAN PAVEL ■
AL. MIHAILĂ ■

P.S. Mulțumim dnei avocat Paula Iacob, care — consultată recent de către firma „Giobe” în privința cîștigării în justiție pentru calomnie a cotidianului „Pur și simplu” și a Televiziunii Române — ne-a facilitat documentarea.

Nei refrene la Buhuși: ERORI AU FOST, ERORI SÎNT ÎNCĂ!

La început, liniște și pace

Scandalul de la S.C. „Stofe Buhuși” S.A. poate fi considerat de dată relativ recentă, chiar dacă derularea „acțiunii” în sine a început cu aproape un an în urmă. Dotarea tehnică a societății a determinat consiliul de administrație de aici să treacă la decizii privind noi achiziții de utilaje recondiționate din import care să poată relansa activitatea productivă.

„Motivele care ne-au determinat să ne îndreptăm atenția către aceste contracte au fost multiple” — ne-a declarat după îngrijisentele dl. director Ion Irofe. „Aproape o treime din mașinile noastre de țesut sînt din anii 1925—1930. Lipsa acută de piese de schimb pentru toate tipurile de mașini s-a suprapus cu lipsa de suveici, de lamele, cu dese defectări ale casetelor, ale mecanismelor de bătaie și reglare ale urzelii. De aici este limpede că apăreau foarte multe defecte de calitate, fapt ce a dus la sporirea numărului de reparații și la o producție suplimentară neacoperită de 10—40 la sută, cifră per ansamblu la sume de ordinul milioane! Tesătoria era prima urgentă privind investițiile. Cu fonduri foarte mici, se putea rezolva bună parte din greutățile generate de starea tehnică a mașinilor noastre. În plus cheltuielile privind piesele de schimb deveniseră nepermis de mari: de exemplu, pentru 93 de războaie ACUTIS, plăteam 805 000 de dolari pe an! S-a decis că achiziționarea unor utilaje noi ar fi fost dezavantajoasă pentru societate, dată fiind suma de 5 milioane de dolari pe care nici nu o deținem. În plus, cu cele 3,5 milioane investite în utilaje recondiționate (superioare d.p.d.v. numeric) producția ar fi fost de 4—6 ori mai mare, în vreme ce cheltuielile specifice ar fi scăzut substanțial”.

Așadar, la începutul anului 1991 s-a trecut la fapte. În data de 25 ianuarie 1991, S.C. „Stofe Buhuși” S.A. a încheiat cu firma italiană „Giobe” un contract de achiziționare a unui număr de 150 de mașini de țesut, din care 50 de bucăți tip MASTER 92 și 100 bucăți tip AC 2/S. La acea dată — atenție! — reprezentantul firmei „Giobe” era dl. Vasile Bourceanu, fost cetățean român, emigrat mai demult spre „țările calde”. Interesele firmei au fost susținute la acel moment cu un zel și un aplomb lesne de imaginat în cazul unui angajat al respectivei firme contractante. Contractul cu firma „Giobe” pare să fi fost avantajos pentru partea română, el fiind conceput în trei părți distincte, care vizau ETAPELE de achiziționare, plata egalată funcție de parametrii calitativi ai mașinilor, în prețul contractat intrînd și contravaloarea transportului și a pieselor de schimb pe durata de doi ani.

Pînă aici, toate bune, dar curînd au început surprizele.

Un ofertant prea avîntat

Printr-un ceșos concurs de împerejurări, ambițiosul reprezentant al firmei „Giobe”, dl. V.

Bourceanu, s-a delimitat ferm de aceasta la data de 16 aprilie 1991, pentru ca imediat după ruptură, dînsul să se prezinte cu o cu totul altă ofertă! Același domn Bourceanu, de astă dată reprezentant al altei firme — DITTA-ITEX, Italia — încheie un protocol între societatea „Stofe Buhuși” S.A. și noua firmă ofertantă prin care se accepta experimentarea unei mașini de țesut AC 2/S „fără nici o altă obligație a părții române referitoare la un posibil contract de achiziționare a altor mașini de țesut”. Într-o vreme, se afla în plină derulare contractul inițial cu firma „Giobe”. În urma experimentării mașinii de țesut trimise de firma „DITTA-ITEX”, s-a comunicat acestei firme prin scrisoarea nr. 17.065/13.09.1991 că „performanțele mașinii nu satisfac pretențiile societății din Buhuși” și că „firma este invitată prin reprezentant la sediul societății pentru clarificări sau pentru returnarea utilajului”. Fără a aștepta rezultatele experimentării, firma „DITTA-ITEX” a făcut între timp o altă ofertă de mașini de țesut în data de 10.03.1991, căreia i s-a răspuns cu scrisoarea nr. 16.063/28.03.1991 precum că „oferta se va ține în evidența societății pentru o viitoare contractare”.

cer și alta-n pămînt (palma să și-o fi ținut prin buzunar?) la redacția ziarului „Pur și simplu” din Bacău, unde a știut să însușie redactorului Liviu Avram cite-n lună și-n stele cu privire la „neregulile” contractuale și „favoritismele” care vor duce, chipurile, la pierzanie Societatea „Stofe Buhuși” S.A. Ce-l drept, cînd vulpea n-ajunge la

Iar mințim poporul cu televizorul?

Ar fi fost bine dacă dl. Bourceanu s-ar fi oprit aici, dacă ar fi înțeles că loialitatea privind concurența (atîta cită poate fi!) presupune o minimă decență. Doar că domniei sale nu i s-a părut destul. În aceeași lună (octombrie 1991), s-a deplasat la

O întîmplare cu Bogdan Voievod, M. Eminescu și Dl. senator Mihăiță Postolache

Domnul senator rămîne dintr-o dată surprins: întrebarea a căzut brusc peste faldurile unui bogat expo eu, înăbușîndu-l brutal avîntul, semînînd cu o obraznică și neautorizată interpellare.

Sună așa: — Domnule senator, cînd ați dat buzna cu mașina dumneavoastră peste o altă mașină — care circula pașnic — ați făcut-o în calitate de senator sau de simplu automobilist? Aici a urmat o pauză mai lungă, marcînd surpriza parlamentarului, timp în care, cu voia dumneavoastră, vom recapitula faptele: Domnul senator (F.S.N. Bacău), Mihăiță Postolache, într-o duminică a lunii aprilie a trecut vizitor cu mașina pe lingă niște stopuri pe care din motive necunoscute le-a ignorat cu desăvîrșire, și cu entuziasmul pe care îl dă visarea, a intrat în coliziune cu o „Dacie” de Neamț. Cel de la volanul „Daciei”, inginerul Ioan Știr a văzut într-o secundă, cum toată partea laterală stînga a automobilului s-a făcut pilaf din față pînă-n spate. Asta, vorbind în termeni neconsacrați, căci, altfel, fuseseră afectate elementele caroseriei, aripile, stîlpii ș.a. Omul nostru s-a coborît furios și i-a amintit în câteva cuvinte cu iz ortodox, neatențului șofer, despre obiceiul strălucitor pe care-l agita poetul țărănist la venirea minierilor în Parlamentul țării. În felul acesta au plecat la Poliția Bacău, unde agentul de circulație N. Ceorchea i-a dresat posesorului autoturismului 3-BC-1941 un proces-verbal,

din care reieșea că șoferul amator era senator și că-și recunoaște fapta. Drept pentru care a fost ars cu 250 lei amendă spre împlinirea cuvîntului legii. Această mică satisfacție i-a fost servită păgubăului împreună cu un asort de promisiuni. Spunea dl. senator că avînd știință de mecanismul vechilor structuri, care mecanism în permanență trebuie „uns”, ce se va cheltui în plus peste asigurările ADAS, va suporta el. Bun cuvînt. Inginerul a plecat acasă, a început să-și caute piese, materiale, a dat în stînga, a dat în dreapta, a dat în toate părțile ca să fie mai sigur. Vechile structuri erau atât de însetate de lubrifiție, încît trebuiau mereu „unse”. Cînd a tras linie și-a socotit, s-a apucat cu minile de cap. S-a înființat la cabinetul senatorial din Bacău, unde după o scurtă antecameră, dl. Mihăiță Postolache l-a primit jovial, asigurîndu-l că lupta împotriva vechilor structuri a ajuns în faza finală, chiar se merge din victorie în victorie și că nimeni, cu nici un preț, nu va mai accepta corupția fie ea la București, Bacău sau Pașcani. Dl. senator i-a vorbit lung și călduros despre faptul că nimeni nu trebuie să conțeze pe lasitatea cuiva. Această ultimă teză a fost enunțată pe un ton hotărît, în momentul cînd păgubăul i-a amintit parlamentarului de banii promiși, fapt trecut cu vederea de senatorul care tocmai îl împingea cordial afară pe vizitator. Cel cu „Dacia” tamponată a plecat cam

cu indoială, dar în câteva săptămîni se lămurise total; vechile structuri erau mai solide ca niciodată, se adaptaseră atît de rapid la economia de piață, încît în deplin consens cu liberalizarea prețurilor, liberalizarea s-a făcut băcșisurile. Ca să afle acest adevăr, tamponatul dăduse 8 mii de lei — bani pe care i-a reclamat la telefon senatorului. Dar acesta i-a ris în nas, anunțîndu-l că și diagnosticul pus de poliție fusese greșit; cel vinovat de accident era chiar el, reclamantul, ghinionistul cu „Dacia” de Neamț. Și cu asta, pa! A încercat omul nostru să-l dea în judecată pe senator, dar nu te poți pune cu imunitatea parlamentară! Mașina a stat în service dîn mai pînă în noiembrie, inginerul a dat bani cu amîndouă minile și asta, pentru că a avut proasta inspirație de a se lăsa tamponat de către un senator. Și acum să închidem paranteza, pentru că la capătul celălalt al firului de telefon dl. senator și-a revenit din surpriză și dorește să-mi răspundă la întrebări. În primul rînd, zice dumnealui, în acea duminică se întorcea de la SRI, unde avusese o întîlnire importantă. (Urmează aprecieri asupra SRI, constatări, considerații, calificative — toate fără nici o legătură cu subiectul). Asupra vinovăției, cu „ultă originalitate”, dl. senator a două puncte de vedere care sună astfel: „Din punct de vedere practic(?)”, vîna aparține mîinii de Neamț, iar dîn punct de vedere al legilor de circulație, vîna s-ar părea că-mi a-

partine mie”. De altfel, spune dl. Postolache, nici nu-și mai amintește ce-a stabilit poliția. Îl putem ajuta noi: „În ziua de 28.04.1991, în timp ce conducea autoturismul 3-BC-1941, pe str. Bogdan Voievod, intersecție cu str. M. Eminescu nu a dat prioritate la autoturismul NT-8183, intrînd în coliziune cu acesta, rezultînd avarii conform autorizațiilor de reparare din Reg. circulației”. Asupra întelegerii stabilite de a suporta anumite cheltuieli, dl. senator recunoaște senin că așa ar fi drept, dar poate face dovada inginerul că într-adevăr a dat în plus vreun ban? Aici e întrebarea. „De, zic, e foarte greu să primești chitanță pentru ciubuc”. Și eu ce vrei să vă spun? Ală pauză. Mai încerc o dată: „Domnule senator, omul acesta nu și-a putut folosi mașina luni de zile din cauza neatenției dumneavoastră. Nu v-ați gîndit să-l despăgubiți în nici un fel?” N-o să mă credeți, dar răspunsul alesului onorului m-a făcut praf! Uimirea m-a găsit cu gura căscată și după ce, din partea celaltă, se închisese telefonul. Am aflat că mașina era „o rugină”, un saf, motiv pentru care tamponarea trebuie privită ca o binefacere, căci ea i-a adus un bilet de internare la spitalul automobilelor. Pentru asemenea fapte se primesc mulțumiri, nu reproșuri! Ei, ce ziceți? Tot ai noștri, săracii!

AL. MIHAILĂ ■

Barbara Bel-Geddes, o mare doamnă a televiziunii

Barbara Bel-Geddes s-a desemnat prin serialul „Dallas” una din cele mai fericite perioade artistice proprii. Alături de Jock (regretatul Jim Davis), soțul năvalnic și neînduplecat, tandru și răscolitor, ambițios și perseverent — „miss Ellie” a reușit să convingă publicul spectator, dînd reflexe nebănuite dramei sale de femeie și partener de viață. Rolul a pătruns-o într-atît, încît în momentele de adîncă suferință ale lui Jim Davis în perioada nremergătoare morții sale (el fiind răpus în plină turnare a serialului de o boală necrutătoare) Barbara a fost sfîșiată de disperare, plîngîndu-l fără putință de a găsi consolare.

Rolul atît de familiar tele-

spectatorilor — acela de „mama Ewing” — răsplătit finalmente cu un binemeritat premiu „Oscar”, este de-a dreptul impresionant. Premiul respectiv a încununat cariera strălucită a Barbarei Bel-Geddes după acel prelungit rociat al său în „Dallas” — o excepție incuviințată de actrită la vîrsta de 58 de ani, cînd deja căpătase faima artistului de teatru care cu greu ar fi fost dispus să facă anumite concesii cinematografiei. Și totuși...

Flică a unui arhitect și a unei decoratoare de scenă, Barbara a luat contact cu viața artistică încă din tinerețe, fiind în permanență încurajată de părinți în modestele sale încercări actricești de început. La 13 ani interpretează un rol important în seria pieselor lui Molière, iar la 20 de ani avea să cunoască deja gustul succeselor pe Broadway. Războiul a marcat pentru tinăra Barbara o perioadă de întrerupere a evoluției artistice. Dornică de a cunoaște în permanență, pleacă într-un lung turneu pe front, pentru a ridica moralul trupelor combătante. La scurtă vreme, celebrul regizor Elia Kazan îi propune un rol în unul din filmele sale. Încurajată de succesul reputat, Barbara se lasă tentată de aventura hollywoodiană, unde are șansa de a evolua, de pildă, lîngă titani precum Henry Fonda. Recomensată la vîrsta de 48 de ani cu premiul „Oscar”, Barbara s-a decis să se reîntoarcă la vechea sa pasiune, teatrul, abandonînd — așa cum îi plăcea să o numească — „lumea de celuloid” a peliculei. N-a mai părăsit

scena decît pentru un rol într-unul din filmele-surpriză ale lui Hitchcock și altul, într-un musical, alături de Danny Kaye.

Decizia sa de a colabora la ecranizarea acestei „saga” texane (e vorba despre „Dallas”, desigur) a fost cu totul imprezvizibilă. Prestația Barbarei nu

între rapid în rol fără eforturi extenuante și fără acele complexe proprii oricărui început. Tenace și demnă, „mama Ewing” a surprins — grație strălucitei interpretări Barbarei Bel-Geddes — tipologia soției americane ideale. Urmărind-o cu consecvență pe „miss Ellie”,

a stîrnit doar uimirea cunoștințelor sale apropiate, ci și pe aceea a propriei sale familii, alcătuită din soțul acestuia și din cele două fiice. Barbara — cea care între timp își realizase visul de-a avea o casă la țară, de-a trăi calm și decent în mijlocul familiei, de a-și fi educat copiii așa cum năzuise

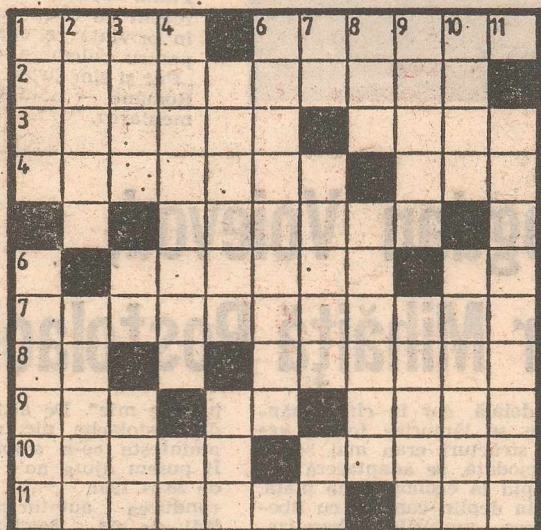
de la începuturi — a știut să-și multe din doamnele telespectatoare ar mai avea cîte ceva de-nvățat...

În numărul viitor, „Jim Davis — un adevărat cowboy între cowboy”.

Documentare și prezentare

CRISTIAN PAVEL ■

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

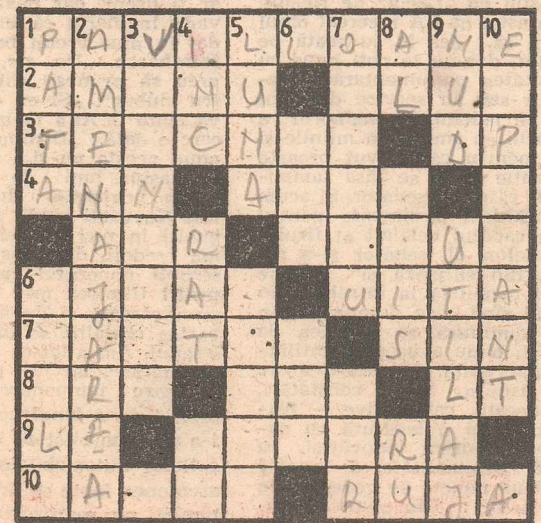

ORIZONTAL: 1) Îți întoarce spatele — Dă în boală. 2) Explozii solare. 3) Nu îndeplinește norma — Luată la bătaie. 4) Mincă plină cu apă — Energie activă. 5) Regionale de căi ferate. 6) Imagini dintr-o mină de cărbune — Îngemănarea pă-

mințului cu apa. 7) Netitulări-zați pe post (au încă de învățat). 8) Un ochi pe dos! — Lupta numai din ordin. 9) Virf de atac — Atacă din lateral! — Linia de înaintare a feroviarilor. 10) Corespunde la... fix — Capriciu într-o interpretare personală. 11) Formulare pentru state — Limbi de circulație intensă.

VERTICAL: 1) Pulbere pentru puști — Dușman pe viață. 2) Schimb de serviciu — Unitate de lucru mecanic. 3) Perspectivă... îndepărtată — Un dulap gol! — Schimbă o garnitură. 4) O nimica toată — Ultimele toreadori la o coridă! 5) A fi în schimbare de voce — Dă culoare jocului. 6) Străbătea cale... de o poștă. 7) Notă internă! — O lună... mai înainte — Inițiere în hidrotehnică! 8) Material de construcție pentru casa piticilor — A cîștiga la fotografie. 9) A face ochii mari — Tare de urechi (sg.). 10) Merge cu mia (dim.; pl.) — Acid în reacție. 11) Lovitură directă executată în afara terenului de joc.

GHEORGHE TOIA ■

ORIZONTAL: 1) Gazde tradiționale pentru expoziții. 2) Cadru adecvat manifestărilor în aer liber — Vizitatori în continuă mișcare. 3) Standuri rezerva-

6) Așezat într-un strai compact — A trece prin expoziție. 7) Prototipul vizitatorului interesat — Forme atrăgătoare, privind un bust (sg.; fem.). 8) Cromatica unui pahar de cafea cu lapte — Iesire la iarbă verde — Limitat la capete! 9) Leșin! — A expune... la rînd! 10) A pune la vedere — A da culoare buzelor.

VERTICAL: 1) Varietate de culoare — Suport pentru o expunere didactică (pl.) 2) Pregătirea unei expoziții. 3) Vizită la „Simeza”. 4) Poftă de joc (reg.) — Pelsaj natural cu pomi fructiferi (reg.) — Pavilion central! 5) Formează un anumit nimb (sg.) — Capriciu în stil românesc. 6) Motive de inspirație pentru o natură moartă (sg.) — Repin, Serov, Aivazovski etc. (sg.). 7) Calitatea de gază, într-o expoziție — Slăbiciunea pescarilor. 8) Albastru deschis! — Expus cu scop de informare — Cadru final! 9) Tablou gol — Vedeta unui salon tehnico-industrial. 10) Principalul animator al „Simezel”.

Dicționar: ANN, INC, RAT.

NICOLAE GHEORGHIU ■

Vremurile sînt cum sînt! Dar vremea?

8-14 ianuarie 1992

A trecut și Boboteaza, dar n-a fost ger. Vremea s-a încălzit simțitor la sfîrșitul săptămîinii, mai ales în regiunile extracarpătice. În nordul și centrul țării, prezența stratului de zăpadă a determinat încă nopți și dimineți reci. Duminică și luni nebulozitatea s-a accentuat în Banat, Crișana, Maramureș și Transilvania unde s-au semnalat precipitații atît sub formă de ploaie, cît și sub formă de lapoviță și ninsoare.

Stratul de zăpadă măsura luni la stațiile meteorologice între 1-4 cm în Moldova, 7-22 cm — în Transilvania, 2-17 cm în sudul Munteniei, 3-7 cm în sud-vestul Olteniei, 2-10 cm în Banat, 2-23 cm în Crișana. La munte sînt 42 cm — Semeș, 10 cm — Cuntă, 28 cm — Paring, 25 cm — Păltiniș, 26 cm — Poiana Brașov, 32 cm — Predoal, 24 cm — Ceahlău, 34 cm — Stîna de Vale și 33 cm Vlădeasa. Dar cum va evolua vremea în această săptămîină?

Miercuri și joi, sisteme noroase vor traversa regiunile din jumătatea de nord a țării. Așadar, aici nebulozitatea va fi accentuată și temporar vor cădea precipitații atît sub formă de ploaie, cît și sub formă de lapoviță și ninsoare.

Temperaturile maxime vor fi cuprinse între 2-10°C, iar cele minime între -6° și 4°C.

Vineri, vremea se va răci accentuat. Precipitațiile, mai ales sub formă de ninsoare, se vor semnala în nordul, centrul și estul țării.

OTILIA DIACONU

Citiți în nr. 1/1992 al revistei „Cuvîntul”

● Misterele revoluției. Planul ZZ își dezvăluie secretele

● După doi ani de promisiuni și speranțe înșelate, țărănul român a ajuns a cincea roată la căruța democrației feseniiste

● De unde își ia Petre Roman salariul? — o întrebare la care nu se poate răspunde

● Adrian Severin explică de ce a plătit guvernul un milion de dolari pentru Legea privatiz-

PUBLICAȚIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 4.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod. 71 341. Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos)

Cont (lei) — 40.72.30.110.496, BCR, sector 1, București

Cont (dolarii) — 47 03.326.350-6 BRCE

Director general: GEORGE ARION

Director economic: Nicolae Botin

Redactor șef: Ion D. Goia

Secretar general de redacție: Eugen Mihăescu

REDACȚIA: Petre Barbu, Aurelia Boriga, Valeria Dorneanu, Mihail Gălățanu, Elena Ghera, Dorin Gharghinescu, Elena Grecescu, Alexandru Mihăilă, Gig Motocanu, Oltea Mulescu, Roxana Paicu-Mănolescu, Cristian Pavel, Dorin Sădăjan, Paul Vinicius, Ion Zubașcu.

Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2143 — secretar general de redacție, 1700 — eveniment, 2600 drepturile omului, 2559 — cultură, 2528 — fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef: Tudor Octavian

Secretar general de redacție: Alexandru Păsărin

REDACȚIA: Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane: 1457 (redactor șef), 2036 (secretar general de redacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072): Maria Bărbulescu, Alexandru Benga, Liliana Crețu, Pompiliu Dumitrescu, Anton Ene-Filip, Mihaela Moroșanu, Gabriela Nicolescu, Sevghin Omer, Smaranda Petrea, Adrian Petrescu, Mircea Popp, Dan Mircea Popa, Simona Simzianu, Cornel Speriatu, Angela Ștefănescu, Eugenia Vasile

■ Compartiment juridic: Cornel Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634): Mihai Săndoiu

■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Laurentiu Pop, Mircea Octavian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX — 17.48.91

Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESFILATELIA, sectorul export-import presă P.O. Box. 12 — 201, telex 10 876 PRSFIR București, Calea Griviței nr. 64-66, sau direct la redacție.

■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

12 pagini — 20 lei